

บทนำ

ดวงสุริยันแห่งคิมหันตฤดูแผดเผาร้อนระอุอยู่เหนือศีรษะ ที่นี่คือ
หมู่บ้านตงเจียงซึ่งตั้งคาบเกี่ยวอยู่ระหว่างสองแคว้นอันคับคั่งไปด้วยผู้คน
มากหน้าหลายตา

ยามนี้สถานที่ซึ่งมักจะวุ่นวายอยู่แล้วกลับคึกคักเป็นพิเศษ เนื่องจาก
หัวหน้าหมู่บ้านของพวกเขาจัดการแข่งขัน ‘ประชันปัญญา’ โดยมีเงินรางวัลให้
กว่าสิบตำลึงเงิน แม้ฟังดูแล้วจำนวนเงินจะมีได้มากมายมหาศาล ทว่าสำหรับ
ชาวบ้านทั้งหลายที่หาเช้ากินค่ำแล้ว เงินนี้จะสามารถช่วยให้พวกเขาอยู่ได้สบาย
ไปอีกนานเลยทีเดียว

การประชันปัญญาแต่แรกเริ่มมีผู้เข้าร่วมกว่ายี่สิบคน และมีนักเดินทาง
จากต่างถิ่นกว่าห้าคนด้วยกัน ครั้นเวลาล่วงเลยมาจนปลายคล้อย ความดุเดือด
และสนุกสนานดำเนินไปเรื่อยๆ จนผู้ชมทั้งหลายลืมนวลความเมื่อยล้าและความ
ร้อนของไอแดดไปเสียสนิท

ในที่สุดการแข่งขันประชันปัญญาก็มาถึงช่วงโค้งสุดท้าย...

ลานกว้างหน้าเรือนหัวหน้าหมู่บ้านเหลือเพียงร่างของสองบุรุษ หนึ่งคือ
ชายอายุย่างเข้าเลขสี่ผู้เต็มไปด้วยความมั่นใจ ใบหน้าสะอาดเกลี้ยงเกลา

ไฉ่หนวดเครา สวมชุดสีเทาเข้ม เข้ากับพัดขนห่านในมือใหญ่ที่โบกพัดคลายความร้อน ส่วนผู้ที่ยืนอยู่อีกฟากหนึ่งของเวทีกลับเป็นบุรุษร่างบางวัยละอ่อน ไม่น่าจะเกินสิบเจ็ดปี อารมณ์สีน้ำตาลเข้มทำให้ตัวของเขาดูเล็กบาง ใบหน้าสะอาดหมดจดมีเค้าอ่อนหวานอยู่หลายส่วน บนริมฝีปากฉาบด้วยรอยยิ้มบางๆ อย่างสุนทรีย์

ยามที่คนอ่อนวัยเห็นคู่ต่อสู้เริ่มโบกพัดในมือ เขาจึงหยิบพัดขนห่านสีขาวบริสุทธิ์ที่มีขนาดเล็กกว่าออกมาโบกเล่นบ้าง นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนมีแววขบขันพราวระยิบจนเรียกเสียงหัวเราะจากผู้ชมด้านล่างได้เป็นอย่างดี

“พี่น้องทุกท่าน ในที่สุดการแข่งขันประชันปัญญาก็มาถึงรอบสุดท้ายแล้ว...” เสียงแหบแห้งของหัวหน้าหมู่บ้านวัยห้าสิบสามปีดังขึ้น ส่งผลให้ผู้ที่ยืนโอบล้อมเวทีกลับมาสู่ความสงบอีกครั้ง

ทุกสายตาเมื่อนำไปยังร่างที่เพิ่งเดินออกมาจากเรือนด้วยแววตาฉงนสงสัยเจือลึนระทึกอยู่ในที เพราะไม่รู้ว่าหัวหน้าหมู่บ้านจะใช้สิ่งใดมาเป็นตัวตัดสินการแพ้ชนะในรอบสุดท้ายนี้ ขณะที่ฝ่ายผู้เข้าแข่งขันทั้งสอง คนหนึ่งขมวดคิ้วอย่างครุ่นคิด ส่วนอีกคนกลับยิ้มละไมอย่างไม่ยี่หระต่อสิ่งใด

“การแข่งขันรอบสุดท้าย มีกติกาดังนี้” ผู้อาวุโสเดินเข้าสู่ใจกลางลานประลอง “ผู้เข้าแข่งขันทั้งสอง จะต้องตามหาสิ่งที่เป็นคำตอบของคำใบ้ปริศนาให้พบภายในระยะเวลาหนึ่งก้านธูป หากผู้ใดพบก่อนก็จะถือว่าเป็นผู้ชนะ”

คำบอกกล่าวของหัวหน้าหมู่บ้านเรียกเสียงฮือฮาสนุกสนานจากผู้ชมที่อยู่โดยรอบ เป็นจังหวะเดียวกับที่โต๊ะไม้เล็กถูกบุรุษสองคนยกออกมากลางลานกว้างพร้อมกับกระถางที่มีรูปหนึ่งดอก

“กฎข้อห้ามนั้น หนึ่ง...ห้ามผู้เข้าแข่งขันใช้กำลังภายในหรือวรยุทธ์สอง...ห้ามใช้อาวุธใดๆ โดยเด็ดขาด สาม...ผู้เข้าแข่งขันไม่สามารถทำร้ายร่างกายผู้แข่งขันฝ่ายตรงข้ามได้ และสี่...ห้ามแย่งชิงสิ่งที่เป็นคำตอบจากกันและกันเป็นอันขาด” สายตาของผู้กล่าวเมื่อนำไปยังผู้เข้าแข่งขันทั้งสองเล็กน้อย คนหนึ่งที่มิใบหน้าเกลี้ยงเกลาอีกหนึ่งที่มีหนวดเคราไม่เอ่ยถาม

สิ่งใดนอกจากพยักหน้ารับรู้

“คำถามปริศนาคือ ‘ต้นกำเนิดเดียวกันแต่แยกเป็นสอง สิ่งแรกหากมีหนึ่งจะเพิ่มมากขึ้น แต่สิ่งที่สองหากมีหนึ่งก็จะจากไป ทั้งสองสิ่งคืออะไร’ หากไม่มีใครสามารถบรรลุเงื่อนไขได้ภายในระยะเวลาที่กำหนดก็จะมีใครได้รับเงินรางวัล เริ่มการแข่งขันได้!”

ผู้ใหญ่นักกล่าวจบก็รับเทียนไขจากผู้ช่วยมาจุดธูป นับว่าเป็นการเริ่มการแข่งขันรอบสุดท้ายอย่างเป็นทางการ

ผู้เข้าแข่งขันทั้งสองหันมาสบตากัน ผู้สูงวัยใช้มือประคบพัดเย็นออกไปเบื้องหน้า ท่าที่ดั่งบัณฑิตผู้ทรงคุณวุฒิ

“ข้า...กว้างลือเฟิน ฉายาไท่หยาง” เสียงทุ้มทุ้มกล่าวแนะนำตัวตามมารยาท ส่งผลให้คนฟังคลี่ยิ้มกว้างขึ้น

หนุ่มน้อยประคบมือบ้าง เอ่ยด้วยน้ำเสียงหยอกเย้าเจ้าสำราญยิ่ง “ถามทำไม”

ใบหน้าของกว้างลือเฟินบิดเบี้ยวเพราะถูกยกย่อนรากับเขาไม่มีตัวตนในสายตาของคนอ่อนเยาว์ ผู้ที่ใบหน้าเื่อนยิ้มจึงกล่าวเสริมด้วยเกรงว่าอีกฝ่ายจะเข้าใจผิด

“ข้ามีนามว่า เหนือปี๋เวิน¹ ฉายาต้าไท่หยาง²” กล่าวจบก็เบือนหน้าไปทางฝั่งขวา ท่าทีท่าจะเดินไปยังจุดนั้น

ชื่อที่แสนกวนประสาทและนามแฝงที่ตั้งใจล้อเลียนส่งผลให้ใบหน้าคนฟังดำคล้ำ ส่วนชาวบ้านทางด้านล่างต่างหัวเราะกันอย่างชอบอกชอบใจ

หนุ่มน้อยผู้นี้ช่างสนใจนัก! เขาทั้งซุกซนแต่ก็มีปัญญาเฉียบแหลม พลิกแพลงทุกสิ่งอย่างจนสามารถเข้ามาถึงรอบชิงได้ เรียกได้ว่ามีมิติที่อยู่เหนือ

¹ เหนือปี๋เวิน (何必问) แปลว่า ถามทำไม

² ต้าไท่หยาง (大太阳) ‘ไท่หยาง (太阳)’ หมายถึง พระอาทิตย์ การเติมคำว่า ‘ต้า’ ที่แปลว่าใหญ่ในที่นี้จึงแปลว่า พระอาทิตย์ดวงใหญ่ ตั้งใจล้อเลียนว่ายิ่งใหญ่กว่าผู้ที่มีฉายาว่าไท่หยางเพียงอย่างเดียว

ความคาดหวังของทุกคน

กว้างสือเฟินเค้นเสียงหัวเราะในลำคอ

‘ประเสริฐ เหนือปีเว้น!’

เขากัดฟันกรอด ก่อนจะสะบัดขยี้เสื้อเดินไปยังมุมซ้าย เลือกที่จะไม่สนใจคู่ต่อสู้ที่ดูอย่างไรก็เป็นเด็กปากไม่สิ้นกลืนน้ำนมแล้วพิจารณาคำใบ้ที่ได้รับ กลอกตาครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง

ด้วยเวลากระชั้นชิดเช่นนี้ หากครุ่นคิดนานจนไม่ทันได้เดินออกไปหา ก็คงหมดเวลาก่อนพอดี

ผู้ที่มีหนวดเคราบนใบหน้าเหมือนสายตาไปยังเหนือปีเว้นซึ่งยืนอยู่อีกฝั่ง เห็นว่าหนุ่มน้อยกำลังเพ่งสายตาเข้าไปยังบริเวณป่าโปร่งทางทิศตะวันตกอย่างครุ่นคิด มิทันไรก็พยักหน้าแล้วทำท่าจะมุ่งหน้าเดินไปยังทางนั้น

อย่าบอกนะว่าเขาคิดได้แล้ว เหตุใดจึงเร็วนัก!

ด้วยความร้อนใจว่าจะพ่ายแพ้ กว้างสือเฟินจึงรีบวิ่งตรงเข้าไปในป่าโปร่งทันทีท่ามกลางความตกใจของผู้คนที่มุ่งดูอยู่โดยรอบ กะว่าหากเข้าไปในป่าอาจคิดคำตอบของคำใบ้ปริศนาออก ดีกว่าจะต้องมานั่งเสียเวลาครุ่นคิดอยู่บนเวที

ทว่าความประหลาดใจก็เกิดขึ้นกับผู้ชมทั้งหลายอีกครา เมื่อเด็กหนุ่มซึ่งเดิมทีจะทำท่าจะเดินเข้าไปในป่าโปร่งกลับหันหน้ากลับมายังผู้ชมทั้งหลาย

ต้นกำเนิดเดียวกันแต่แยกเป็นสอง สิ่งแรกหากมีหนึ่งจะเพิ่มมากขึ้น แต่สิ่งที่สองหากมีหนึ่งก็จะจากไป... คำตอบนั้นไม่ยากเลย

เขาคิดในขณะที่ก้าวเดินเข้าไปในฝูงชนซึ่งพากันแหวกทางอย่างพร้อมเพรียง ดวงตากลมโตะกวาดมองอยู่ครู่เดียวก็พบสิ่งที่ต้องการ ก่อนจะพา ‘สองสิ่งนั้น’ ขึ้นไปยังเวที

ฝ่ายกว้างสือเฟินเห็นเด็กหนุ่มมิได้เข้ามาในป่าก็หน้าเปลี่ยนสี ครั้นวิ่งกลับมายังลานประลองก็สายเกินไปเสียแล้ว

เขาถูกเด็กคนนั้นหลอกให้วิ่งเข้าไปในป่า ไม่มีมีดมาจ่อคอ ไม่มีถ้อยคำ

ชมชู้ใดๆ แต่เด็กนั้นกลับหลอกด้วยการแสดงละครตบตาเท่านั้น!

รูปในกระถางถูกเผาไหม้จนเหลือเพียงก้าน ในขณะที่สองมือของ
เหอปีเวินจับจูงเด็กผู้ชายอายุสี่ขวบและเด็กผู้หญิงอายุหกขวบไว้แน่น

“คำตอบของคำใบ้ปริศนานี้คือ บุตรชายและบุตรสาว” เด็กหนุ่มผู้
ไบหน้าหวานราวกับอัสตรีกำลังพูดอยู่กับผู้ใหญ่บ้าน ทว่ารอยยิ้มบนไบหน้า
ราวกับตั้งใจเพื่อแฝงไปยังผู้ที่เพิ่งกลับออกมาจากป่าเป็นพิเศษ

“ต้นกำเนิดเดียวกันแต่แยกเป็นสอง สิ่งแรกหากมีหนึ่งจะเพิ่มมากขึ้น
แต่สิ่งที่สองหากมีหนึ่งก็จะจากไป...พวกเขาทั้งสองกำเนิดจากบิดาและมารดา
เดียวกัน แต่แยกออกเป็นสองเพศ พอเติบโตใหญ่ บุตรชายจะแต่งงานเข้าบ้าน
แล้วมีบุตรมากมาย แต่บุตรสาวจะต้องแต่งงานออกไป ข้าตอบถูกต้องหรือไม่
ท่านผู้ใหญ่”

น้ำเสียงของผู้กล่าวเต็มไปด้วยความมั่นใจ ถึงกระนั้นก็ดูน่าเอ็นดูอย่าง
ร้ายกาจจนผู้มองหมั่นไส้ไม่ลง

กว้างลือเพินยืนแข็งที่ออกอยู่กับที่ เขาอายุมากกว่าแต่กลับพ่ายแพ้จึงรู้สึก
เสียหน้าอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ไบหน้าที่มีหนดเคราเขียวคล้ำรับสะบัด
กายเดินจากไปโดยมีเสียงของผู้ตัดสินดังไล่หลัง

“ถูกต้อง! เหอปีเวินเป็นฝ่ายชนะ!”

หนึ่ง เพียงจุดเริ่มต้น

หมู่บ้านดงเจียงตั้งอยู่ระหว่างหุบเขาซึ่งคาบเกี่ยวเขตแดนของแคว้น
หยางซึ่งอยู่ทางทิศเหนือ กับแคว้นฉู่ซึ่งอยู่ทางทิศใต้

สองแคว้นนี้มีอาณาเขตกว้างขวางและความยิ่งใหญ่พอๆ กัน จึงมีการ
สถาปนาองค์ฮ่องเต้เป็นผู้ปกครองแผ่นดินของตน

เมื่อหลายปีก่อน ยามที่สองแคว้นใหญ่ทำสงครามฆ่าฟันกันที่ไร ก็มัก
จะสะเทือนระส่ำระสายไปทั่วทุกหย่อมหญ้า แคว้นเล็กทั้งหลายล้วนได้รับผล
กระทบอย่างใหญ่หลวง ไพร่ฟ้าประชากระกฏเดือดร้อนเพราะไม่สามารถทำมา
หากิน ไร่นาที่เพาะปลูกก็กลายเป็นสนามรบจนพังเสียหาย หลายหมื่นชีวิตและ
ผู้นำครอบครัวใหญ่น้อยสูญสิ้นไปกับศึกสงครามอันยาวนานยืดเยื้อ

สิ่งเหล่านี้มีต่างจากฝันร้ายที่ดำเนินมาอย่างต่อเนื่องไม่รู้จักจบจักสิ้น
เสียงร้องไห้ดังระงมดังเพลงขับกล่อมวิญญาณทุกฝันแคว้น หลอกหลอนทุก
ชีวิตทั้งยามหลับและยามตื่น...

ในที่สุดสวรรค์ก็ยังมีทอดทิ้งพวกเขา เมื่อองค์จักรพรรดิแห่งแคว้น
หยางและองค์ตัดสินพระทัยลงพระนามทำสัญญาสงบศึกเป็นเวลาสามสิบปี เพื่อ
เว้นช่วงให้พสกนิกรได้ฟื้นฟูตัว

ทว่ามันก็เป็นเพียงฉากหน้าที่กษัตริย์ทั้งสองได้วางแผนไว้อย่างถี่ถ้วนแล้ว

ต่อให้สองแคว้นใหญ่ไม่ได้ฆ่าฟันกันเองในช่วงระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา แคว้นเล็กแคว้นน้อยกว่าห้าแคว้นกลับสูญเสียเขตการปกครองไปเป็นจำนวนมาก เพราะมีอาจต๋อกรกับแคว้นมหาอำนาจทั้งสองที่หันมากลืนกินพวกเขา

แต่สิ่งเหล่านี้ก็ไม่สร้างความหวาดหวั่นให้แก่คนทั้งใต้หล้า ได้เท่ากับเวลาของสัญญาสงบศึกระหว่างสองแคว้นมหาอำนาจที่จะหมดลงในอีกสามปีข้างหน้า...

แม้จะยังไม่มีใครพูดคุยกันในที่แจ้ง แต่คนทั้งหลายต่างก็รู้ดีว่าหากสัญญาหมดลงเมื่อไร สองแคว้นที่สั่งสมกำลังไพร่พลและแคว้นประเทศราชไว้เป็นจำนวนมาก คงก่อสงครามครั้งยิ่งใหญ่จนโลหิตไหลเจิ่งนองไปทั่วผืนปฐพีอย่างแน่นอน

...ทว่ามันก็เป็นเรื่องของอนาคต

หลังจากเหอปีเว้นแกล้งเมินเฉยต่อความคับแค้นใจของกว้างสี่เฟิน และรับเงินรางวัลจากหัวหน้าหมู่บ้านเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ร่างของหนุ่มน้อยก็หายไประหว่างหมู่บ้านอย่างไร้ร่องรอย มีอาจสืบหาที่ไปที่มาของเขาได้

ลานประชันถูกเก็บกวาดเสียเรียบร้อยแล้วหมดจด บนท้องถนนมีผู้คนแต่งกายหลากหลายคนเผ่าเดินไปมาอย่างขวักไขว่ เสียงร้องตะโกนเร่ขายสินค้าและต่อราคามีให้ได้ยินอยู่เป็นระยะๆ กลิ่นของเหงื่อไคลล่องลอยอยู่ในอากาศ อาคารบ้านเรือนมีสภาพกลางเก่ากลางใหม่ แต่ก็สะอาดสะอ้าน ต่อให้อยู่ไกลจากเมืองหลวงแต่ก็ไม่ทุรกันดาร

ร่างในชุดสีน้ำตาลซ่อนตัวอยู่ในมุมมืด ครั้นไม่มีผู้ใดเดินผ่านตรอกซอย อันคับแคบก็ลอบถอนหายใจแผ่วเบา ด้วยความจริงตั้งใจจะเดินทางอย่างเงียบเชียบ มิเรียกความสนใจจากผู้คนแล้วแท้ๆ แต่เป็นเพราะออกเดินทาง

อย่างเร่งรีบโดยไม่มีเงินทองติดตัว สุดท้ายจึงต้องมาแข่งประชันปัญญาเพื่อให้มีเงินอยู่รอดไปอีกสักพัก

ตียิ่งนักที่พอมีวิชาตัวเบาติดตัว...

คิดกลางโยนถุงเงินในมือเรียวขวเล่นแล้วเก็บเข้าเสื้อตัวในสุด จากนั้นก็ลงมือถอดเสื้อคลุมตัวนอกออก ครั้นเจ้าตัวเหลือเพียงชุดชั้นในตัวบาง ก็เผยส่วนเว้าส่วนโค้งของร่างออรชรออกมาอย่างชัดเจน ร่างสะคราญที่ไม่ว่าบุรุษใดเห็นก็ต้องใจลั่นเร้นกายพร้อมกับผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าอย่างรวดเร็ว

เสื้อคลุมสีน้ำตาลที่นางสวมถูกพลิกด้านในออกมา จากอารมณ์บุรุษเพศก็แปรเปลี่ยนเป็นชุดอิสตรีสีม่วงเข้ม ชุดนี้หญิงสาวเป็นผู้ออกแบบด้วยตนเอง ถึงจ้ำจวนให้ผู้อื่นเย็บให้ แต่มีเพียงตัวเดียวในได้หล้า

ใบหน้าของหนุ่มน้อยคลี่ยิ้มบางเบา ครั้นสวมใส่อาภรณ์เสร็จเรียบร้อยก็ตะปบมือลงบนลำคอระหง ความคุ้นชินกับการทำเช่นนั้นนับครั้งไม่ถ้วนส่งผลให้นางสามารถลอกหน้ากากหนึ่งมนุษย์ออกจากใบหน้าได้อย่างง่ายดาย

จากใบหน้าหนุ่มหน้าหยก กลัปกกลายเป็นหญิงสาวสวยใสวัยสิบเจ็ดผู้มีดวงหน้ารูปไข่อ่อนหวานละมุนละไม ดวงตากลมโตและขนตายาวได้คิ้วโค้งสวยดุจดั่งคันศร จมูกเล็กและริมฝีปากอวบอ้อม ผิวขาวกระจ่างใส นางคลายมวยผมที่มัดรวบขึ้นเป็นทรงบุรุษออก ปล่อยให้เส้นผมสีน้ำตาลเข้มยาวถึงกลางหลังสยายคลอเคลียใบหน้าหวานหมดจด

ผู้ที่ใช้ชื่อทวนประสาทร่วมการแข่งขันเมื่อครู่ แท้จริงแล้วคือหญิงสาวผู้มีนามว่า 'ไป๋นิงเทียน' ต่างหาก!

ใบหน้าหวานแต่งแต้มด้วยรอยยิ้มอารมณ์ดี เจ้าตัวติดนิสัยยิ้มง่ายเช่นนี้ตั้งแต่วัยเยาว์จนกลายเป็นความเคยชิน

ในเมื่อได้เงินแล้วก็ไม่มีความจำเป็นต้องอยู่ที่หมู่บ้านแห่งนี้อีก...แต่เพราะเหอปี๋เวินกลายเป็นจุดเด่นไปเสียแล้ว นางจึงต้องใช้ตัวตนที่แท้จริงเพื่อมุ่งหน้าไปจากที่นี่โดยไม่ให้ผู้ใดสังเกตเห็น พอพ้นตัวหมู่บ้านแล้วค่อยปลอมตัวกลับไปเป็นหนุ่มน้อยตามเดิมน่าจะเข้าท่าที่สุด

ความร่อนอบอ้าวส่งผลให้เหงื่อเม็ดใหญ่ ผุดขึ้นมาตามไรผม แต่เจ้าตัวกำลังจมอยู่ในห้วงความคิดบางอย่างจึงไม่คิดจะสนใจ

นางรู้จัก ‘คนผู้นั้น’ มานาน จึงรู้ว่าคนชั่วร้ายอย่างเขาคงต้องระแวงสงสัยแล้วเป็นแน่ ด้วยเหตุนี้นางจึงต้องรีบเดินทางเข้าสู่เมืองหลวงของแคว้นผู้ให้เร็วที่สุด แม้จะไม่มีเหตุอันใดที่ต้องไปเป็นพิเศษ ทว่าให้ล่าแห่งนี้นั้นก็มีเพียงที่นั่นเท่านั้นที่นางจะปลอดภัย มีเวลาให้ขบคิดทบทวนสิ่งต่างๆ ในระยะเวลาหนึ่ง

หญิงเทียนคิดพลางเก็บหน้ากาบทนุญและพัดขนห่านเข้าอกเสื้ออย่างมิดชิด ออกจากซอยแคบไปยังถนนที่มีผู้คนเดินพลุกพล่าน ตั้งใจมุ่งหน้ากลับไปยังโรงเตี๊ยม

แสงแดดอาบไล้ผิวกายจนผุดผ่อง ครั้นหญิงสาวซ่อนสายตาขึ้นปะทะเข้ากับแสงสว่างโดยตรง จึงทำให้ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนของนางเกิดประกายสีเขียวอยู่ครู่ไร

สิ่งหนึ่งที่หลายคนไม่ได้สังเกต คือสีดวงตาของนางทำให้สีน้ำตาลอ่อน แต่เป็นสีน้ำตาลอมเขียว หากมิได้สังเกตดูใกล้ๆ หรือไม่ต้องแสงแดด ความประหลาดนี้ก็มิถือเป็นที่สะดุดตาผู้อื่นแต่อย่างใด

ทว่าระหว่างทางกลับไปโรงเตี๊ยม หญิงสาวก็เหลือบสายตาไปเห็นชายชราผู้หนึ่งซึ่งมีเด็กชายหญิงประมาณสิบคนนั่งรายล้อม เสียงแหบแห้งประหนึ่งเล่านิทานปรัมปราล่องลอยไปกับสายลม

“รู้หรือไม่ว่าเหตุผลที่ทำให้องค์ฮ่องเต้แห่งแคว้นหยางที่เพิ่งครองราชย์ได้ไม่นาน แต่กลับสามารถครอบครองดินแดนได้มากมายในระยะเวลาเพียงสามปี...แท้จริงแล้วเป็นเพราะพระองค์มีผู้ช่วยที่เก่งกาจ”

เท่าที่กำลังจะก้าวผ่านพ้นไปหยุดชะงัก รอยยิ้มบนใบหน้าหวานผิวดมผืนไปครู่หนึ่ง ก่อนที่มันจะกลับเป็นรอยยิ้มสดใสดังเดิมโดยที่ผู้คนซึ่งเดินผ่านไปมามิทันสังเกตเห็น

และความวุ่นวายบนท้องถนนก็มีอาจกลับทับเสียงเล่าของชายชราไปได้

“พวกเขาเป็นศิษย์ร่วมอาจารย์เดียวกัน พระองค์และผู้ช่วยทั้งสองเป็นพี่น้องร่วมสาบาน มีสุขร่วมเสพมิทุกข์ร่วมต้าน หนึ่งคือแม่ทัพภูจิ้งก่างซึ่งขี่ม้าบุกทะลุการบดขยี้ไปทั่วแดน แต่ที่น่าสนใจคืออีกผู้หนึ่งต่างหาก...”

“ใครกันหรือท่านตา” เสียงของเด็กน้อยถามอย่างสงสัยใคร่รู้

“เขาคือกุนชือปริศนาที่ไม่เคยมีผู้ใดเห็นหน้ามาก่อน ปกติแล้วมักจะสวมใส่หน้ากากอยู่เสมอ ว่ากันว่ามิเพียงองค์ฮ่องเต้และแม่ทัพภูจิ้งก่างเท่านั้นที่เคยเห็นใบหน้าของกุนชือผู้นี้”

“โห! เหตุใดจึงต้องปกปิดหน้าตาด้วยเล่า”

“หรือเป็นเพราะว่าเขาอัปลักษณ์!”

เด็กน้อยทั้งหลายพากันตั้งคำถามอย่างกระตือรือร้น ผู้คนที่เดินผ่านไปมาจึงเริ่มให้ความสนใจและหยุดฟังจนกลายเป็นกลุ่มใหญ่ การเล่าเรื่องในวันนี้ของชายชราจึงครึกครื้นยิ่งนัก แต่หนึ่งเดือนถัดมาโดยไม่สนใจการเล่านี้ทานอีก และถึงแม้ว่านางจะจากไปแล้ว เสียงแหบแห้งก็ยังคงเล่าต่ออย่างไม่เว้นช่วง

“ไม่มีผู้ใดล่วงรู้เลยว่าหน้าตาของกุนชือผู้นั้นเป็นอย่างไร แต่ในเมืองหลวงต่างลือกันเสียหนาหูว่าเบื้องหลังความสำเร็จของกองทัพล้วนมาจากเขา ทั้งกลยุทธ์การศึกที่แยบยล พลิกร้ายให้กลายเป็นดี เปลี่ยนศัตรูให้กลายมาเป็นพันธมิตร ใช้น้ำที่น้อยนิดเอาชนะทะเลเพลิง ล้วนแล้วแต่เป็นฝีมือของเขาทั้งสิ้น!”

เสียงคนฮือฮาอย่างสนอกสนใจ ความเคลือบแคลงสงสัยมีมากยิ่งขึ้น

“ผู้คนต่างขนานนามเขาว่า ‘เมาโถวอิง’ ”

“เมาโถวอิง ที่แปลว่านกฮูกหรือท่านตา”

ผู้อาวุโสพยักหน้ารับ “ถูกต้องแล้ว”

ในเวลานั้นเองที่มีกลุ่มคนต่างถิ่นเดินทางมา แม้ว่าคนส่วนหนึ่งจะให้ความสนใจกับคำบอกเล่าของชายชรา ทว่าก็มีหญิงสาวจำนวนไม่น้อยที่กำลังเหม่อมองผู้มาใหม่อย่างสนใจ

พวกเขาเป็นกลุ่มบุรุษหนุ่มสามคนวัยยี่สิบถึงสามสิบปี แต่ละคนล้วนแต่งกายด้วยเสื้อผ้าเรียบง่าย ทว่ากลับน่าเกรงขามยิ่งกว่าผู้ที่แต่งกายโอ้อวดที่ต้องการโอ้อวดความร่ำรวยของตนเสียอีก

“อา...เจ้าเห็นผู้ที่เดินนำอยู่ด้านหน้านั้นไหม”

“แต่ข้ากลับสนใจผู้ที่เดินอยู่ริมขวาสุดมากกว่า”

“คนด้านหลังก็ไม่เลวเลย ดูเฉียบๆ ชрімๆ ดี ข้าชอบ...”

ดรูณีน้อยกระซิบกระซาบ หัวเราะคิกคักกันอย่างสนุกสนาน โดยไม่รู้เลยว่ากลุ่มคนที่ถูกพูดถึงได้ยืนอย่างชัดเจน

“จะว่าไปแล้วที่นี้ก็ไม่เลวเลย” ชื่อเหยากล่าวกับคนข้างกายด้วยรอยยิ้ม เขาเป็นบุรุษผิวสีแทนเจ้าของใบหน้าคมเข้มซึ่งอายุน้อยที่สุดในคณะเดินทาง

‘ไม่เสียเที่ยวเลยที่มาด้วย’ ครุ่นคิดขณะที่ยักคิ้วหลิวตาให้สาว ๆ ที่ขายตามองเขาอย่างอารมณ์ดี

“ถ้าเช่นนั้น ข้าจะสั่งให้เจ้าลาพักสักสองสามปีดีหรือไม่” ชายหนุ่มผู้เดินนำอยู่หน้าสุดกล่าว มุมปากคลี่ยิ้มเล็กน้อยเหมือนกำลังยิ้มเยาะ ทว่าในสายตาสตรีทั้งหลาย มันยิ่งทำให้ใบหน้าหล่อเหลาคมคายประหนึ่งงานประติมากรรมชั้นยอดดูดีขึ้นอีกหลายเท่าตัว!

“โฮ! นายท่าน อย่าใจร้ายกับข้านักเลย ที่ผ่านมานายท่านก็ชอบตัดเย็บเสื้อผ้าจนแทบจะไม่เหลืออยู่แล้วนะ” ชื่อเหยาโวยวายและโอดครวญ แต่คนเบื้องหน้ากลับหมางเมิน เดินต่อโดยไม่สนใจเขาแม้แต่น้อย

“สมน้ำหน้า” เสียงเยาะเย้ยชрімๆ จากทางด้านหลัง ส่งผลให้เจ้าของผิวสีแทนดำคล้ำขึ้นกว่าเดิม ได้แต่บ่นกระปอดกระเป๋อย่างน้อยเนื้อต่ำใจในโชคชะตา

“ฮือ...ชีวิตของข้า ชื่อเหยาช่างอาภัพนัก มีเจ้านายเจ้าเล่ห์แถมโหดยังไม่พอ กลับต้องมามีเพื่อนร่วมงานสายเงียบกวนประสาทอีก!”

หานลู่เบือนสายตาไปยังชื่อเหยาอย่างเอือมระอา ก่อนจะตัดสินใจสาวเท้าเข้าไปใกล้เจ้านายของตน เหยียดด้วยน้ำเสียงชрімจริงจัง “ดูเหมือนมา-

โถวเองจะมีชื่อเสียงไม่น้อย”

อีกฝ่ายพยักหน้า “มาถึงตงเจียงคราวนี้ อย่าให้สิ่งใดคลาดสายตา”

“เรื่องนี้เข้ากับชื่อเหยาจะจัดการเองขอรับ นายท่านโปรดวางใจและรอรับข่าวที่โรงเตี๊ยม”

ดวงตาเนียนคมสบตาผู้ไต่บังคับบัญชาของตนอยู่ครู่หนึ่ง ประกายในแวตาล้ำลึกยากที่จะคาดเดา “ดี”

เสียงพูดคุ้ยของผู้คนดังกลบบทสนทนาของพวกเขาไปจนหมดสิ้น มีทั้งไรกลุ่มบุรุษนั้นก็กลมกลืนไปกับนักเดินทางมากมายที่หลังไหลเข้ามาอย่างมิขาดสาย

ครั้นพาร่างของตนในชุดสีม่วงกลับมาถึงที่พัก ไปหนึ่งเที่ยงก็ถึงตัวลง

นอนบนเตียงอย่างหมดเรี่ยวแรง เดิมทีคิดว่าพ้อจัตของเสร์จก็จะต้องออกเดินทางต่อ แต่พอกลับถึงห้องก็เพิ่งรู้ว่ายังไม่ได้กินอะไรเลยตั้งแต่เช้า

“โอ้ย...คิดถึงอาหารที่ศิษย์พี่รองเคยทำให้กินบ่อยๆ จังเลย” หญิงสาวโอดครวญพลาถอนหายใจ กวาดสายตามองเครื่องเรือนน้อยชิ้นที่ดูจัดจ้านไร้สีสัน รู้อยู่แกล้งว่าหลังจากนี้คงจะไม่มีโอกาสได้กลับไปเจอเขาอีกแล้ว

นางจากบ้านมากกว่าหนึ่งเดือนแล้ว แม้จะไม่พูดมันออกมา แต่ในใจลึกๆ มีหรือที่จะไม่รู้ลึก ‘เหงา’ คิดพลาถนยกมือก่ายหน้าผาก หรือว่านางควรจะแะออกนอกเส้นทางเพื่อไปยัง ‘ที่นั่น’ ดีเล่า

ใครก...

เสียงร้องโครกครากภายในกระเพาะอาหารประหนึ่งฟ้าร้อง เล่นเอาเจ้าตัวถึงกับนอนนิ่งมิขยับเขยื้อน เวลานางหิวแล้วก็มักไม่มีแรงอยากจะทำหรือทำสิ่งใดทั้งนั้น

กองทัพต้องเดินด้วยท้อง...โซคยังดีที่อยู่โรงเตี๊ยม ด้านล่างน่าจะมီးอะไรให้กินอยู่บ้าง

นางใช้แรงที่น้อยนิดยันตัวลุกขึ้นจากเตียงอย่างเชื่องช้า แต่ยังไม่ทันที่

จะได้ก้าวต่อไปยังบานประตู ก็ต้องซบงกกลางคันเมื่อลัญชาตญาณบางอย่าง
พุ่งพรุดขึ้นมา

ห้องพักของนางอยู่บนชั้นสอง ทว่ากลับรู้สึกถึงสายตาคู่หนึ่งที่จ้องตรง
มาจากตรงหน้าต่าง...

บรรยากาศรอบกายราวกับถูกบางสิ่งกดทับจนรู้สึกอึดอัด อากาศ
อ่อนเพลียไร้เรี่ยวแรงหายเป็นปลิดทิ้ง หินเทียนเหลือนสายตามองเล็กน้อย
ครั้นพบเห็นใบหน้าอันคุ้นเคยของใครบางคนเข้าก็ติดกายลุกออกจากเตียงทันที
มีหรือที่นางจะจำคนผู้นี้ไม่ได้ บุรุษที่ยืนมองนางอยู่นอกหน้าต่างคือ
หมาจิ้งหู่!

ครั้นโหมสะคราญยกกายลุกขึ้นเต็มความสูง ผู้ที่ยืนรออยู่ด้านนอกก็
ผลักบานหน้าต่างให้เปิดออกแล้วใช้วิชาตัวเบาเหาะเหินเข้ามาด้านใน ร่างสูง
ใหญ่กำยำยื่นประจันหน้ากับหินเทียน ช่มให้หญิงสาวดูตัวเล็กลงไปถนัดตา

แม้สถานการณ์ที่นางกำลังเผชิญอยู่จะเรียกได้ว่าอันตรายมากเพียงไร
ทว่าผู้ที่เผชิญกับสถานการณ์เลวร้ายมากกว่านี้ไม่รู้กี่ครั้งก็หนักกลับมีสีหน้า
ชื่นมื่น รอยยิ้มหวานปานน้ำผึ้งเดือนห้าปรากฏขึ้น แต่บุรุษนามหมาจิ้งหู่ผู้มี
ใบหน้าเรียบเฉยติดจะตายด้านอยู่ในที่หาได้สนใจไม่

คนทั้งสองไม่ค่อยได้พูดจาเสวนากันมาก ด้วยการทำงานที่มีความลัมพันธ์
กันจึงทำให้พอรู้จักและได้ยินข่าวคราวของอีกฝ่ายมาบ้างเท่านั้น เพราะฉะนั้น
ต่อให้นางจะยิ้มหวานให้อีกฝ่ายมากเพียงใด ผู้ที่ส่งชายหนุ่มวัยยี่สิบหกปีมา
คงจะมั่นใจแล้วว่า เขาย่อมได้ตัวนางกลับไปโดยไม่หลงคารมใดๆ เข้าเสียก่อน

หินเทียนคงทำที่สนุกสนานซุกซนอยู่เช่นเคย เสียงหวานใสเอื่อยถาม
“ท่านมาทำอะไรที่นี่หรือ”

“ข้าควรจะถามท่านมากกว่า” น้ำเสียงดุดันตอบกลับ ในใจอดที่จะรู้สึก
หงุดหงิดอีกฝ่ายไม่ได้

เป็นเพราะหญิงสาวผู้นี้แหละ ที่ทำให้เขาต้องออกตามหาอย่างยากลำบาก
ทั้งๆ ที่มันไม่ใช่หน้าที่ของเขาเสียด้วยซ้ำ! เพียงครุ่นคิดมาถึงตรงนี้ ใบหน้าของ

หมาจิ้งหู่ก็แข็งกระด้างขึ้นอีกหลายเท่าตัว

“โอ้ ท่านหมา อย่าทำหน้าน่ากลัวเช่นนั้นสิเจ้าคะ ข้าเพียงแค่เบื่องานที่เป็นอยู่ จึงได้แวะออกมาพักก็เท่านั้น”

เจ้าตัวกล่าวเสียงหวานอย่างไม่ทุกข์ไม่ร้อน ฝ่ายผู้ฟังเค้นเสียงหัวเราะ ปากอ้างว่มาพักพ่อน แต่กลับหายออกมาโดยไม่แจ้งใครเลยสักคำ หากเขาเชื่อก็โง่เต็มทีแล้ว! คิดพลางเตรียมจะเอื้อมมือออกไปคว้าตัวหญิงสาวเพื่อจะได้เสร็จสิ้นภารกิจที่ได้รับมอบหมายโดยเร็ว แต่มือก็ต้องชะงักเมื่ออีกฝ่ายกลับก้าวถอยไปทางด้านหลังพร้อมกับ...ลงมือถอดเสื้อ!

ต่อให้เขาจะไม่ได้ยินดียินร้ายกับใบหน้างดงามของนางสักเพียงใด แต่ครั้นเห็นเพียงเปลือยเพียงเสื้อตัวบางซึ่งอวดให้เห็นส่วนเว้าส่วนโค้งอันไร้ที่ติ นั่นแล้ว บุรุษที่ยังมิได้แต่งหญิงใดเข้าเรือนก็ถึงกับทำอะไรไม่ถูกขึ้นมาชั่วขณะ

เขาเหมือนสายตาทัน ทวาดเสียงดังลั่น “จะ...เจ้าทำอะไร!”

หากเจ้านายรู้ว่าเขาได้เห็นสตรีเมืองหน้าในเสื้อผ้าน้อยชิ้นละก็ เห็นทีว่าคงได้ถูกควักลูกตาออกมาแน่! ข้าร้ายกว่านั้น หากผู้ที่รู้คือบุคคลที่อยู่สูงขึ้นไปละก็...มีหวังชีวิตของเขาและบุพการีทั้งสองคงจะรักษาไว้ไม่อยู่!

“ก็อากาศมันร้อน และนี่ก็เป็นห้องส่วนตัวของข้าด้วย” เสียงเอื้อระเหยตอบกลับ ขณะที่เจ้าตัวขยับผีเท้าเข้าไปใกล้บานประตูมากขึ้นเรื่อยๆ อย่างแนบเนียน “ข้าว่าจะเปลี่ยนชุดเป็นตัวที่บางกว่านี้เสียหน่อย ท่านหมา ท่านช่วยหยิบชุดในหอบผ้าข้างเตียงมาให้ข้าสักชุดจะได้หรือไม่”

“ทำไมเจ้าไม่มาหยิบเอง” ใบหน้าหนึ่งเฉยเริ่มขึ้นสีแดงระเรื่อ

“อ้อ...เช่นนั้นก็ได้” ผู้ฟังพยักหน้า จุดที่หมาจิ้งหู่ยืนอยู่คือข้างเตียง ส่วนนางขยับไปยืนริมประตูห้องอยู่นานแล้ว

หญิงเียนลอบถอนหายใจก่อนจะมุ่งหน้าเข้าไปใกล้หอบผ้า แต่ชายหนุ่มก็ต้องกลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอพร้อมกับยกมือขึ้นมาห้ามเสียเอง “ไม่ต้องเข้ามา ข้าจะหยิบให้เอง”

ขึ้นนางเข้ามาใกล้มากกว่านี้ มีหวังคงได้เห็นรูปร่างเย้ายวนอย่างชัดเจน

จนไม่ต้องจินตนาการต่อให้เสียเวลา ช่างน่าตายนัก! สตรีผู้นี้ไม่มีมายายเลย
ลักนิต ชายหนุ่มก่นด่าอยู่ในใจก่อนจะหันหลังกลับไปหยิบหอบผ้าตามที่นาง
ต้องการ

ปึง!

เสียงบานประตูที่เปิดลงอย่างแรงส่งผลให้ผู้ที่จะหยิบชุดออกจาก
หอบผ้าเหมือนสายตากลับมาอย่างรวดเร็ว ครั้นไม่พบวีแววของผู้ที่ตนมองหา
ใบหน้าเรียบเฉยก็ดำเข้มนขึ้นอีกหลายเท่าตัว

นางหลอกเขา!

เขาขบกรามแน่น โทสะที่พุ่งสูงส่งผลให้ปาชุดในมือทิ้งอย่างไม่มียติ ร่วง
ใหญ่ก่ายำอย่างสามชুমตรงไปยังประตูห้องที่อีกฝ่ายซึ่งหนีออกไปอย่างเด็ดขาด
ทว่าเมื่อเขากระชากประตูให้เปิดออก บานประตูกลับมีอาจขยับเขยื้อน รวากับ
ถูกลงกลอนไว้อย่างแน่นหนา

ฝ่ายหนึ่งเทียนที่อยู่นอกห้องก็ใช้เสื้อมัดนอกที่ถอดออกมาก่อนหน้า
นี้ ผูกระหว่างมือจับที่ยื่นออกมา ทบเข้าไปมาอยู่หลายที ขณะที่ในใจก็เริ่มครุ่นคิด
หาทางหนีทีไล่

นางจะหนีออกไปจากโรงเตี๊ยมไม่ได้ หากออกไปย่อมต้องเจออีกฝ่าย
ดักรออยู่เป็นแน่!

ดวงตาสีน้ำตาลอมเขียวกวาดมองรอบๆ ภายในโรงทางเดินชั้นสอง
ว่างเปล่าปราศจากผู้คน มีห้องพักจำนวนสิบห้องที่บานประตูปิดสนิท

ในเมื่ออยู่ห้องเดิมก็ไม่ได้ ออกไปจากที่นี่ก็ไม่ได้ ทางเลือกที่หลงเหลือ
อยู่คือต้องแฝงตัวอยู่ในโรงเตี๊ยมแห่งนี้จนกว่าอีกฝ่ายจะยอมจากไปเองเท่านั้น

บัดนี้ใกล้เย็นแล้ว เสียงฝีเท้าจากภายในห้องนางดังเข้ามาใกล้มากขึ้น
ทุกที ความเคร่งเครียดที่เพิ่มพูนทำให้คนยิ้มเก่งเริ่มยิ้มไม่ออก

ไม่ว่าอย่างไรจะปล่อยให้ถูกจับกลับไปไม่ได้เป็นอันขาด! หากถูกจับได้
ก็เท่ากับว่าความพยายามที่แล้วมาล้วนสูญเปล่า และหลังจากนี้นางคงไม่มี
โอกาสได้ออกมาจาก ‘ที่นี่’ อีกต่อไป!

ด้วยเหตุนี้หนึ่งเทียนจึงวิ่งผ่านห้องต่างๆ แล้วลงมือปลักบานประตูอย่าง เร่งรีบ บานแรกกลกอลอย่างแน่นหนา บานที่สอง...บานที่สามก็เหมือนกัน!

ทว่าในจังหวะที่บานประตูห้องของนางจะถูกผู้ที่อยู่ด้านในขัดฝ่ามือใส่ โครมจนพังยับเยิน หญิงสาวก็ปลักบานประตูห้องที่สี่ให้เปิดได้สำเร็จ ก่อนจะ รีบใช้วิชาตัวเบาพุ่งผ่านเข้าไปอย่างรวดเร็ว ความมืดภายในห้องทำให้ร่างบาง มองเห็นไม่ถนัดเท่าไรนัก แต่ในความสลัวก็ยังทำให้เห็นว่าห้องนี้มีขนาดใหญ่ กว่าห้องที่นางพักอยู่พอสมควร

ยามนี้นางมีอาชญาคิดอะไรให้เสียเวลา เมื่อกวาดตามองผ่านๆ แล้วไม่ เห็นใครก็พยายามมองหาที่ซ่อนตัว จับพลันดวงตากลมโตก็เหลียวไปเห็น ถังน้ำขนาดใหญ่ซึ่งปล่อยไอร้อนคุกรุ่นออกมา ครั้นได้ยินเสียงฝีเท้าจากด้านนอก จึงพุ่งตัวกระโดดลงไปในถังน้ำอย่างรวดเร็ว

ซ่า!

เสียงน้ำแตกกระเซ็นเป็นจังหวะเดียวกับที่บานประตูหน้าต่างถูกเปิด ออก เผยให้เห็นเงามืดและแสงสว่างที่ลอดเข้ามาในห้องพักแห่งนี้ ร่างที่เปียก ชุ่มซ่อนตัวอยู่ในถังน้ำ ไอร้อนส่งผลให้ผิวกายแดงระเรื่อ เสื้อผ้าที่บางอยู่แล้ว แขนขิดผิวเนื้อมากยิ่งขึ้น แต่เจ้าตัวกลับไม่คิดจะสนใจ

ครั้นเหลียวสายตามองพื้นถังน้ำออกไป ก็แน่ใจว่าอีกฝ่ายคือหมาจิ้งหูล ความลึนระลึกส่งผลให้นางพลอกลั่นหายใจ มุกเดิมที่ใช้ไปแล้วคงไม่สามารถ ใช้ได้อีกเป็นครั้งที่สอง ต่อให้เวลานี้นางจะมีสภาพเปียกชุ่ม เสื้อผ้าแนบผิวกาย จนสามารถมองเห็นทุกสิ่งอย่างได้อย่างชัดเจน แต่เขาก็คงจะหลับหูหลับตาแล้ว จับตัวนางกลับไปอยู่ดี

หนึ่งเทียนแม้ริมฝีปากแน่น หยดทุกการเคลื่อนไหวของตนขณะที่ หรีตามองผู้มาใหม่อย่างมิให้คลาดสายตา ทว่าจู่ๆ ถังน้ำที่นางหลบซ่อนตัวอยู่ กลับมีความเคลื่อนไหวเสียอย่างนั้น ผิวหน้าที่สันสะเทือนเกิดเป็นเกลียวคลื่น ขนาดย่อม ส่งผลให้หัวใจของหญิงสาวเต้นถี่ราวอย่างบ้าคลั่ง

มีคนอยู่ในถังน้ำเดียวกับนาง!

หญิงสาวลอบกลืนน้ำลายลงคอขณะที่พยายามควบคุมสติให้เข้าที่ จนกระทั่งลมหายใจร้อนผ่าวเป่ารดออยู่ตามลำคอและใบหู หญิงเทียนจึงเกร็งตัวแข็งทื่อ ไม่กล้าแม้จะหันกลับไปมองด้านหลัง เกรงว่าหากอีกฝ่ายร้องไวยวายพร้อมกับชี้ว่านางเป็นผู้บุกรุกละก็...หนทางหนีจากหมาจิ้งจอกก็จะหดแคบลงไปทุกที

ท่ามกลางการตัดสินใจที่ต้องสะดุดลง สมอของเจ้าตัวขาวโพลนขึ้นมาชั่วขณะเมื่อจู่ๆ ความอบอุ่นก็เคลื่อนเข้ามาใกล้แผ่นหลังบาง อุณหภูมิจากผู้ที่อยู่ด้านหลังกลับให้ความรู้สึกที่ร้อนแรงยิ่งกว่าความร้อนของน้ำในถังเสียอีก

หากเวลานี้นางถูกจับไป แล้วนางจะอย่างไร ต่อให้หนทางข้างหน้าอาจมีลู่วางที่จะหลบหนี แต่ประสบการณ์ที่ผ่านมามิเคยสอนให้หญิงสาวหวังพึ่งน้ำบ่อหน้า

ท่ามกลางการตัดสินใจที่ต้องกระทำอย่างกระชั้นชิด หัวใจของนางก็เต้นถี่ราวจนแทบไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าของหมาจิ้งจอกที่สาวเข้ามาใกล้มากขึ้นเรื่อยๆ

บุรุษผู้มาใหม่ได้ยินการเคลื่อนไหวภายในถังน้ำ ลัญชาตญาณที่จับไวส่งผลให้เขาจ้องถึงไม้ที่ส่งคลื่นลอยคลุ้งเซมิง ขณะเดียวกันมือเรียวบางที่อยู่ในน้ำกำแน่น ก่อนที่เสียงน้ำกระฉอกออกจากถังน้ำจะทำให้หัวใจของผู้ที่ซ่อนตัวอยู่แทบหยุดเต้น

หญิงเทียนถูกอ้อมแขนแข็งแกร่งรวบเข้าไปกอดจากทางด้านหลัง ลัญชาตญาณร้องบอกนางอย่างฉับไวว่าเจ้าของห้องพักแห่งนี้เป็นบุรุษ!

หายนะ...นี่มันหายนะชัดๆ

ตั้งแต่เกิดมาจนกระทั่งอายุสิบเจ็ดปี ไปหญิงเทียนไม่เคยรู้สึกหวาดกลัวของตนเองว่างเปล่าถึงขั้นนี้มาก่อน

สอง หนีเสือปะจระเข้

ภายในห้องพักมิดสนิทจนสามารถมองเห็นได้อย่างเลื่อนราง สรรพสิ่งทั้งหลายราวกับหยุดนิ่งไปชั่วขณะ

แผ่นหลังของนางสัมผัสเข้ากับอกแกร่ง แม้จะไม่ใหญ่โตนักแต่ก็เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ อ้อมแขนแข็งแกร่งกอดกระชับเข้าที่เอวคอด เรือนผมสีน้ำตาลของหญิงเทียนเปียกชุ่มแนบลงกับอกเปลือยเปล่าที่ร้อนจัดจนนางรู้สึกได้

ความเสียวปกคลุมเนินน่านหลายอืดใจ เสียงของน้ำที่เคลื่อนไหวอยู่ในถังไม่เป็นสิ่งเดียวที่ตอกย้ำให้นางรู้ว่าเวลายังคงดำเนินไปอย่างมิหยุดนิ่ง

“ออกไป” เสียงเข้มแหบพร่าดังขึ้นข้างใบหูเล็ก ความเด็ดขาดและประกายข่มขู่กดดันในน้ำเสียงบ่งบอกถึงบารมีที่ไม่ธรรมดา อ้อมแขนที่กอดรัดกระชับแน่นขึ้นจนนางรู้สึกอึดอัด กระนั้นเจ้าของเสียงก็ไม่ได้เอ่ยปากไล่นางแต่เป็นหมาจิ้งจอกต่างหาก

แม้จะเคลงใจว่าหญิงเทียนก็ไม่มีทางเลือกอื่นนอกเสียจากไหลตามน้ำ รีบหันใบหน้ากลับไปซบเข้ากับอกแกร่งอย่างสนิทสนมทั้งที่เป็นคนแปลกหน้า ความใกล้ชิดอันไม่คุ้นชินส่งผลให้ใบหน้าหวาน透แดงมากขึ้น เมื่อได้ยินเสียงหัวใจของอีกฝ่ายเต้นแข่งกับก้อนเนื้อในอกตน ก็ยิ่งทำให้ตัวพลันร้อนจัด

ยิ่งกว่าน้ำร้อนที่แช่อยู่

เรือนผมสีน้ำตาลปกปิดใบหน้าของหญิงสาวไปมากกว่าครึ่ง ด้วยเหตุนี้หมาจิ้งจอกซึ่งยืนอยู่ไกลออกไปจึงมองได้ไม่ถนัด เมื่อเห็นอาการปฏิกิริยาและความใกล้ชิดของคนในถังน้ำ ชายหนุ่มจึงตระหนักว่าได้เข้ามาขัดจังหวะของคู่รักเข้าเสียแล้ว ความกระตือรือร้นของคู่รักไม่เคยมีประสบการณ์ในเรื่องพรรค์นี้ทำให้เจ้าตัวรีบเหินหนีไปอีกทาง

“อะ...ขอภัยด้วย” กล่าวจบก็กวาดตามองห้องมืดแห่งนี้เป็นครั้งสุดท้าย เมื่อไม่พบคนที่ตามหาจึงหันหลังเดินออกไปพร้อมกับปิดประตูลง

ครั้นเห็นว่าผู้ที่ตามล่าทางออกจากห้องไปแล้วจริงๆ หญิงเทียนจึงผละไ้ใบหน้าออกอย่างรวดเร็ว ทว่าความตั้งใจที่จะหลบหนีออกไปบ้างก็หายไปมิต่างจากหมอกควัน เมื่ออ้อมแขนประหนึ่งคีมเหล็กกลับรัดเอวของนางแน่นมิยอมปล่อย

“คุณชาย ขอขอบคุณที่ช่วยข้าไว้ แต่หากท่านยังเอาเปรียบข้ามิยอมเลิกเราเช่นนี้ มันจะเปลี่ยนจากความซาบซึ้งเป็นสิ่งที่อื่นเอาได้” นางกล่าวเสียงหวานโดยไม่หันกลับไปมองหน้าเขา

ชายหนุ่มได้ยิ่โนวจากลำหยาอุปราชจากความเกรงกลัวก็เลิกจู้ขึ้น นัยน์ตาวาวระยิบอย่างถูกใจ พร้อมกับส่งเสียงหัวเราะหึๆ ในลำคอ นางตกอยู่ในสถานการณ์เสียเปรียบแท้ๆ ยังคงทำที่สุขุมอยู่ได้...นับว่าไม่เลวเลย

อกร่างกระเพื่อมไหวตามจังหวะการหัวเราะ ส่งผลให้อะไรต่อมิอะไรสะท้อนโดนร่างสะคราญจนใบหน้าหญิงเทียนแดงก่ำมากกว่าเดิม

ประเสริฐยิ่งนัก นางดันหนีเลิ่ปะจะเซ้เสียได้!

“ข้าเพียงสงสัยว่าสตรีใดกัน ที่ทำให้ท่านรองแม่ทัพพม่าแห่งแคว้นหยางต้องเดินทางมาไกลเพื่อตามหาตัวเช่นนี้”

ผู้ฟังชะงักไปครู่หนึ่ง ดวงตากลมโตเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อยก่อนจะกลับเป็นปกติ

คนผู้รู้จักหมาจิ้งจอก เห็นที่ว่างคงมีฐานะที่มีธรรมดา!

ด้วยความใคร่รู้ หญิงเียนจึงรวบรวมความกล้าเพื่อหันกลับไป ครั้นดวงตากลมโตสบเข้ากับนัยน์ตาเรียวทรงอำนาจ ก็เป็นจังหวะเดียวกับที่บานประตูเปิดออกพอดี แสงสว่างจากโคมไฟทรงระเบียบโถงทางเดินสอดส่องเข้ามาภายใน ส่งผลให้ทั้งสองมองเห็นใบหน้าของกันและกันชัดเจนเป็นครั้งแรก

หญิงสาวจ้องมองอีกฝ่ายอย่างตะลึงงันไปชั่วขณะ บุรุษตรงหน้าดูแล้วอายุน่าจะประมาณยี่สิบสี่ยี่สิบห้าปี ผิวสีน้ำผึ้งสวย ดวงตาเรียวคมเข้ากันได้กับใบหน้าคมเข้ม คิ้วเรียวดกดำที่สูงขึ้นเล็กน้อย ในขณะที่จมูกนั้นโด่งสวยอย่างไร้ที่ติ ยิ่งเมื่อเขามีหยดน้ำเกาะอยู่ตามใบหน้า เรือนผมสีรัตติกาลเปียกชื้นคลอเคลียอยู่เหนือแผ่นอกเปลือยเปล่า ยิ่งทำให้บุรุษผู้นี้มีเสน่ห์อย่างร้ายกาจ!

นางพยายามเป็นอย่างยิ่งที่จะไม่มองต่ำลงไป ขณะเดียวกันนั้น อ้อมแขนแข็งแกร่งที่รัดนางเอาไว้กลับกระชับแน่นขึ้นกว่าเดิม

‘ดังาม...’

นี่คือสิ่งแรกที่ผุดขึ้นในห้วงคิดของคนมอง ชั่วชีวิตของเขาผ่านอิสตรีที่สวยงามมามากมาย แต่พวกนางสามารถดึงดูดความสนใจของเขาได้เพียงประเดี๋ยวประด๋าว นี่เป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกถึงความงดงามนี้ช่างพิเศษมากกว่าหญิงสาวทั้งหลายที่ตนเคยพบเห็น

ดวงตาของนางกลมโตอยู่แล้ว แต่เป็นเพราะขนตาอนยาวจึงทำให้ดวงตาที่ซ่อนมองเขาเลดูอ่อนหวาน ลึกซึ่งมากยิ่งขึ้น แสงไฟที่สาดเข้ามาส่งผลให้เขาเห็นประกายสีเขียวในดวงตาคู่งาม นางกัศริมฝีปากกล่งเล็กน้อยเหมือนกำลังขมอาการประหม่า นั้นกลับทำให้ชายหนุ่มรู้สึกราวกับจิตวิญญานถูกดูดกระชากอย่างแรง

เรือนผมสีน้ำตาลเข้มเปียกชื้นคลอเคลียใบหน้าหวานราวกับจะล่อลวงเขาให้สูญเสียการควบคุม และเมื่อเขาใช้อ้อมกอดรัดร่างนุ่มนวลไว้แน่น เหนือกายใต้ชุดผืนบางที่นางสวมใส่ก็เบียดเสียดเผยออกกว้าง จนเขาหายใจได้ไม่

ทั่วห้อง

คนทั้งสองตกอยู่ในห้วงภวังค์จนลืมเลือนทุกสิ่งไปชั่วครู่ กระทั่งเสียงของผู้มาใหม่ดึงดูดความสนใจของพวกเขาก็กลับมาสู่โลกแห่งความเป็นจริงอีกครั้ง

“นายท่าน พวกเรามีข่าว...” ซือเหยาเอ่ยออกมาเพียงเท่านั้นก็หยุดไปเมื่อสังเกตเห็นเจ้านายของตนไม่ได้อยู่คนเดียว ก็ทั้งประหลาดใจและสงสัย “นายท่าน! สตรีผู้นี้...”

‘อา...นายท่านช่างร้อนแรงเหลือเกิน พวกเราเพิ่งจะมาถึงหมู่บ้านตงเจียงแท้ๆ ก็ได้ครอบครองสาวงามเสียแล้ว’ ชายหนุ่มเจ้าของผิวสีแทนคิดพลางหัวเราะ พร้อมกับใช้ศอกกระทุ้งแขนคนตัวสูงกว่า

หานลู่กลับเมินเฉยต่อเพื่อนร่วมงานโดยสิ้นเชิง ดวงตาเฉื่อยชาจ้องตรงไปยังสตรีแปลกหน้าอย่างครุ่นคิด ผิดกับหญิงเหียนที่หันขวับมามองพวกเขาอย่างตกตะลึง ดวงตากลมโตเบิกกว้างขึ้นเรื่อยๆ

หนีเสือปะจระเข้จริงๆ เสียด้วย!

นางจดจำใบหน้าของผู้มาใหม่ได้อย่างแม่นยำ คนตัวเล็กกว่าที่แต่งกายในชุดสีเทาหม่นคือ ‘ซือเหยา’ มือซ้ายคนสนิทของท่านอ๋องห้าแห่งแคว้นอู่ เพิ่งได้รับบรรดาศักดิ์เป็นท่านไหว³ อย่างเป็นทางการเมื่อห้าเดือนก่อน ส่วนคนตัวสูงโย่งในชุดสีน้ำเงินคือ ‘หานลู่’ ราชองครักษ์คู่ใจที่รับใช้ท่านอ๋องห้ามาตั้งแต่องค์พระยาเยาว์ คนทั้งสองเคยปรากฏกายและสร้างชื่อเสียงเลื่องลืออยู่ในสนามรบ สังหารเหยื่อโหดไร้ความปราณี

ความจริงที่ได้รับรู้ส่งผลให้นางลอบกลืนน้ำลายอย่างยากลำบาก ตลอดเวลาที่ผ่านมานางมักจะพบพวกเขาในระยะที่ไกลพอสมควร จึงไม่เคยมีโอกาสดูเห็นอวัหฺลึงหวาง พระอนุชาขององค์ฮ่องเต้แห่งแคว้นอู่มาก่อนหน้าตาเป็นเช่นไร

ว่ากันว่าเมื่อใดที่ท่านอ๋องห้าแห่งแคว้นอู่ออกศึก ในสนามรบจะไม่มีเสียง

³ ไหว (侯) แปลว่า พระยา

กริตร้องหรือเสียงโอดครวญให้ได้ยิน เนื่องจากพวกเขาถูกดับลมหายใจจนหมดสิ้นโดยที่มิทันได้รู้ตัวด้วยซ้ำ ทั้งเหยี่ยวโหดและเหยี่ยวขาดคนทั้งได้หล้าต่างก็พากันหวนเกรง

ในเมื่อคนสนิทคู่ใจทั้งสองนายปรากฏกายอยู่ที่นี้ อีกทั้งชื่อเหยี่ยวยังเรียกเขาว่า ‘นายท่าน’ เห็นทีว่าคนที่ก่อตางไว้ในอ้อมแขนคงเป็นใครไม่ได้อีก นอกเสียจากฮั่วหลิงหวางตัวจริงเสียงจริง

แม้สิ่งที่รับรู้จะสร้างความตกใจเป็นอย่างมาก ทว่าใบหน้าหวานยังคงท่าทีนิ่งสงบประหนึ่งไม่รู้เรื่องราว

คนเหล่านี้ไม่รู้จักนาง...

“ชะ...ข้า...” หญิงสาวแสวงยิ้มม้วน ฉวยโอกาสที่อ้อมแขนแข็งแกร่งคลายออกรับกระถนัดตัวออกห่างพร้อมกับปีนออกจากถ้ำไม้ โดยไม่สนใจเลยว่าผ้าเนื้อบางที่เปียกน้ำจะแนบกายของนางมากเพียงใด “ข้าไปก่อนนะ” กล่าวจบก็วิ่งออกจากห้องพร้อมกับปิดประตูให้เสร็จสรรพ ทั้งเพียงความเยียบส่งตที่น่าอัศจรรย์ให้แก่คนที่เหลือ

ชื่อเหยี่ยวรีบยกมือเช็ดเลือดกำเดาที่ไหลออกจมูก รูปร่างของสตรีผู้นั้นช่างมีอานุภาพทำลายล้างที่รุนแรงยิ่ง ฝ่ายผู้เป็นนายที่ตกอยู่ในภาวะคับขันก็คืนสติออกคำสั่งกับองครักษ์ประจำตัว

“จับตัวนางมาให้ข้า” น้ำเสียงของฮั่วหลิงหวางเยียบขาดยิ่ง

“พะยะค่ะ” หานลู่รับคำสั่งเสียจนเคยตัวจึงเผลอใช้คาราซาคัพที่ออกมาทว่าชายร่างสูงที่ปลั่งปากก็มิเสียเวลาแก้ตัว รีบใช้วิชาตัวเบาพุ่งตามหญิงสาวออกไปทันที

บานประตูที่ปิดลงเป็นคราที่สองส่งผลให้คนในห้องพักลดลงไปอีกหนึ่งขณะที่อยู่ถึงน้ำเสยผมที่เปียกชื้นของตนขึ้น แด่หญิงสาวเพียงคนเดียวคงไม่เหลือบ่ากว่าแรงสำหรับยอดฝีมืออย่างหานลู่

ความงามก็ส่วนหนึ่ง แต่เหตุผลสำคัญที่เขาต้องการตัวนาง เป็นเพราะเขาอยากทราบเหตุผลที่ทำให้ผู้มีตำแหน่งสูงอย่างรองแม่ทัพต้องมาตามจับตัว

หญิงสาวด้วยตนเองต่างหาก

หากเป็นคนรักหรือคนคุ้นเคย หม่าจิ่วทูก็น่าจะจำนางได้ ต่อให้เธอผมปิดใบหน้าและซ่อนตัวอยู่ในถังไม้ก็ตามที่ ทว่าอีกฝ่ายกลับจำโฉมสะคราญผู้นั้นไม่ได้ เพราะฉะนั้นข้อสันนิษฐานทั้งสองจึงถูกตัดทิ้งไปโดยปริยาย

น้อยครั้งนักที่จะมีสิ่งใดดึงดูดความสนใจจากเขาได้ และเมื่อสนใจแล้ว เขาก็ไม่มีวันปล่อยมันไปง่ายๆ

ดวงตาคมกริบเป็นอันไยยังชายหนุ่มอายุน้อยกว่าซึ่งพยายามอย่างยิ่งที่จะห้ามเลือดกำเดาที่ไหลออกมา น้ำเสียงที่เปล่งนั้นนิ่งเรียบทว่ากลับให้ความรู้สึกหนาวยะเยือกไปถึงชั่วกระดูก “รายงานมา”

“ชะ...ขอรับ!” ชื่อเหยาตอบรับด้วยน้ำเสียงอู้อี้ ไม่ว่าจะพยายามอย่างไร เลือดกำเดาก็ไม่ยอมหยุดไหล สุดท้ายจึงต้องฉีกชายเสื้อของตนเองแล้วยัดจุมูกทั้งสองข้างเอาไว้ แลดูเป็นภาพที่น่าอเนจอนาถยิ่งแล้ว

เชื่อเถิดว่าหากมีผู้อื่นเข้ามาในห้องเวลานี้ละก็ ชื่อเสียงของมือซ้ายคนสนิทแห่งท่านอ๋องที่สั่งสมมานานหลายปีคงดำดิ่งลงไปจนต่ำเตี้ยเรี่ยดิน ชนิดที่แม้แต่ไล่เดือนที่ซ่อนไซ้ให้ดินร่วนซุยสำหรับการเพาะปลูกยังดูมีคุณค่ายิ่งกว่า

บุรุษร่างสูงภายในถึงน้ำมองสภาพของผู้ใต้บังคับบัญชาแล้วส่งเสียงหัวเราะที่สยดสยองอยู่ในลำคอ หากไม่ติดว่าคนหนุ่มผู้นี้มีทักษะทางการต่อสู้ที่ตลึงก็ ป่านี้นคงถูกลดชั้นไปเลี้ยงม้าที่คอกนานแล้ว

“หากเจ้ายังซึกซ้า เมียเลี้ยงของเจ้าจะลดลงครึ่งหนึ่ง”

เพียงเท่านั้นก็มากพอที่จะทำให้ชื่อเหยาสะดุ้ง และเนื่องจากมีของอุดจุมูกไว้เลี้ยงที่เอ่ยจึงอู้อี้ “ข่าวสารที่ได้มามีอยู่ว่า...”

ในระหว่างที่สองนายบ่าวแจ้งข่าวสารให้กันภายในห้องพัก ไปหนึ่งเที่ยน
ซึ่งหนีออกมาจากห้องพักก็ใช้วิชาตัวเบากระโดดจากระเบียงชั้นสองลงไปยังชั้นล่าง สร้างความตกใจให้แก่เสี่ยวเอ๋อร์และแขกผู้ที่กำลังกินข้าวเป็นอย่างยิ่ง บรรดาภาครันเครงสนุกสนานกลายเป็นความตื่นเต้นระคนตกใจ ผู้คน

พากันสงสัยร้อง ทว่านางก็มีสมาธิมากพอที่จะวิเคราะห์บางสิ่ง

ความจริงนางไม่ถนัดเรื่องการใช้อาวุธเลย แต่พอถึงสถานการณ์คับขันก็พอใช้อาวุธรอดได้ในระดับหนึ่ง

นางมิได้กลับเข้าไปในห้องหรือวิ่งหนีออกไปทางประตูหน้าโรงเตี๊ยม เพราะมีความเป็นไปได้สูงที่จะถูกดักไว้ ด้วยเหตุนี้ร่างละครเวทีเปี้ยกชุ่ม ล่อสายตาที่กระหายจากเหล่าบุรุษทั้งหลาย จึงวิ่งตรงออกไปยังประตูทางด้านหลังแทน ไม่พลาดที่จะดึงผ้าเช็ดเท้าผืนใหญ่ติดมือไปด้วย

ครั้นหันลู่ออกมาจากห้องก็ก้มมองพื้นที่เปียกชุ่มอยู่ครู่หนึ่ง หากตามรอยหยดน้ำไปก็คงตามตัวอีกฝ่ายได้ไม่ยาก

‘ก็แค่สตรีคนเดียว’ ลีนความคิด ร่างสูงก็ใช้ชีวิตวุ่นวายมุ่งหน้าตามทิศทางของหยดน้ำไปด้วยความเร็วดูจลวยลม

ความโกลาหลวุ่นวายเกิดขึ้นเป็นระลอกสอง เมื่อกระแสมแรงดูจพายุพุ่งตัวจากกระเบื้องทางเดินชั้นสองมายังชั้นล่าง เล่นเอาคนทั้งหลายต่างพากันยกจานอาหารของตนหนีแทบไม่ทัน

การต่อสู้กันในยุทธภพถือเป็นเรื่องปกติ ชาวหมู่บ้านตงเจียงพบเจอเหตุการณ์เช่นนี้มานับไม่ถ้วนจนชินตาเสียแล้ว จากประสบการณ์ที่ผ่านมา หากมีการต่อสู้กันในโรงเตี๊ยม พวกเขาก็ควรจะหาทางหลบเลี่ยงออกไปให้ไกลที่สุด แต่ถ้าออกไปสู้กันด้านนอกก็ไม่ควรตามออกไปดู ประเดี๋ยวจะพลอยโดนลูกหลงเสียเปล่าๆ

แต่อันที่จริง...หากมาสู้กันในโรงเตี๊ยมละก็ พวกเขาอาจจะเียนตาม ไม่ต้องจ่ายค่าอาหารมื้อนี้ก็เป็นได้ ชาวบ้านทั้งหลายครุ่นคิดอย่างเสียดาย จึงได้แต่ก้มหน้าก้มตากินอาหารต่อไป ขณะที่เถ่าแก้วรู้สึกใจชื้น

หานลู่ติดตามหยดน้ำมาจนกระทั่งมันหยุดลงที่หน้าประตูบานเล็กหลังโรงเตี๊ยม เขาจึงไม่ลังเลที่จะผลักบานประตูไม้พร้อมทั้งก้าวเดินออกไปด้านนอก เมื่อเห็นพื้นที่ควรจะมีย่องรอยความเปียกชื้นกลับแห้งสนิท ชายหนุ่มจึงกวาดสายตามองทางซ้ายและขวา ปรากฏว่าบริเวณนี้เป็นตรอกซอยแคบ

ไม่มีพื้นที่ให้หลบซ่อนตัว นอกเสียจากจะมีปีกบินหนีไปได้ ทว่าเขากลับไม่เห็นหญิงสาวที่นายสั่งให้จับกุมตัวแม่แต่เงา

คิวเรียวขมวดแน่นขึ้น ตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาไม่เคยทำงานพลาด...

ในจังหวะที่หานลู่กำลังใคร่ครวญอยู่ว่าหญิงสาวน่าจะหลบหนีไปยังเส้นทางใด ความเบียดเบียนก็หยดลงบนเรือนผม ส่งผลให้สัญชาตญาณของเขาทำงานอย่างฉับไวยิ่ง แต่สิ่งที่อยู่เหนือความคาดหมายก็เกิดขึ้นอีกครั้ง เมื่อร่างสูงโย่งเหวี่ยงหน้าขึ้นไปแล้วพบกับผืนผ้าสกปรกที่หิ้งตัวลงมา ปกคลุมใบหน้าเขาอย่างมิดชิดประหนึ่งรอโอกาสอยู่ก่อนแล้ว

เมื่อหนังเทียมผู้ซ่อนตัวอยู่บนระเบียงเหนือบานประตูเล็กเห็นว่าอีกฝ่ายตกอยู่ในสภาวะมืดบอดไปชั่วขณะ ก็ประกบมือเข้าด้วยกันแล้วลงมือเป่ามือน้อยอย่างคล่องแคล่ว

ท่วงทำนองแปลกประหลาดดังมวลิหคกำลังร้องประสานเสียงดังก้องขึ้นในตรอกแคบ หานลู่ใช้เวลาเพียงไม่นานก็สลัดผ้าผืนใหญ่ทิ้งไปอย่างไม่มีดีกลิ่นเหม็นและความสกปรกของมันส่งผลให้เขาไม่สบอารมณ์อย่างที่สุด แต่ยามที่มองเห็นทัศนียภาพรอบกายได้อย่างชัดเจนอีกครั้ง หานลู่ก็ต้องพบกับเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันอีกระลอก

นัยน์ตาของเขาหดแคบลงเมื่อพบว่าบนผืนฟ้าที่พระอาทิตย์ไถ่ถลกดินกลับมีฝูงนกพิราบบินโฉบมาจากทุกทิศทาง

และที่สำคัญ...เป้าหมายของพวกมันก็คือเขา!

นกจำนวนหลายร้อยตัวรู่อย่างโกรธเกรี้ยว รุมจิกใส่บุรุษร่างสูงโดยปราศจากความหวาดกลัวต่างจากนกพิราบทั่วไป สายตาของพวกมันจ้องมองเขาราวกับโกรธแค้นกันมาร้อยชาติ ความเจ็บปวดที่เล่นงานส่งผลให้ราชองครักษ์หนุ่มตอบโต้อย่างไม่ปราณี ขนหนสีดำ เทา และขาว ปลิวว่อนประกอปกกับเสียงกระพือปีกที่ดังอื้ออึง

ตรอกซอยแคบปรากฏภาพของบุรุษในชุดสีน้ำเงินกำลังต่อสู้กับฝูงนกพิราบจำนวนมาก เขาใช้ทั้งฝ่ามือและกระบวณหัตถ์มากมาย แต่เนื่องจากนก

ทุกตัวสามารถบินหนีและโฉบตัวเข้ามาจับกินเขาใหม่อย่างบ้าคลั่ง หานลูจึงตกอยู่ในสถานการณ์ที่สร้างความรำคาญใจให้แก่เจ้าตัวเป็นอย่างมาก

หนิงเทียนลดมือที่จึดริมฝีปากออก ครั้นแน่ใจแล้วว่าบุรุษผู้นี้คงวุ่นวายกับฝูงนกไปอีกสักพักใหญ่ จึงใช้วิชาตัวเบาพาร่างของตนเองหนีไปอีกทางโดยไม่หันกลับมามองอีกเป็นครั้งที่สอง

หากเลือกได้นางก็ไม่อยากใช้วิธีนี้ ด้วยฝูงนกจำนวนมากอาจทำให้ชาวบ้านทั้งหลายแตกตื่น แต่หากมีเรียกพวกมันมา...ก็เป็นการยากเหลือเกินที่หนิงเทียนจะหนีพ้นเงื้อมมือของราชวงศ์ของท่าน้องห้าแห่งแคว้นอู่ไปได้

แน่นอนว่าการเคลื่อนไหวของนางก็ทำให้หานลูได้สติ แต่เมื่อพยายามจะใช้วิชาตัวเบาเหาะตามร่างงามไป ก็ถูกกำแพงนกพิราบขวางทางไว้ราวกับรู้งาน ดวงตาของชายหนุ่มเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย ปรายอึ้งที่เงาผ่านอยู่ในดวงตา

สตรีผู้นี้สามารถสั่งการปักษาได้!

ถึงแม้ว่าเรื่องนี้จะสร้างความประหลาดใจให้แก่เขามากเพียงใด ทว่าความหงุดหงิดที่เพิ่มพูนจากการระรานของฝูงนกก็ทำให้ความอดทนของเขาหมดลง มีดสั้นถูกดึงออกมาจากอกเสื้อแล้วกรีดผ่านลำตัวของบรรดาวิหคอย่างเฉียบขาด เสียงร้องของนกพิราบดังประกอบกับเสียงเชือดเฉือน โลหิตมากมายเจิ่งนองไปทั่วอย่างน่าสะพรึงกลัว

แต่กว่าหานลูจะสามารถกำจัดสิ่งกวนใจไปจนหมดสิ้น เขาก็รู้ตัวว่าคงไม่สามารถตามตัวนางได้ทัน ภายในระยะเวลาที่มากกว่าสองเค่อ⁴ ก็ถือว่ามากพอที่จะทำให้นางหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย

พระอาทิตย์ยามเย็นตกดินไปนานแล้ว ภาพในซอยแคบจึงถูกล้อมไปด้วยความมืดสลัวของรัตติกาลที่มาเยือน

เขาแพ้ให้แก่หญิงสาวคนหนึ่งเพราะความประมาทของตน...

ความคับแค้นใจส่งผลให้ร่างสูงกำหมัดแน่น รอบกายเต็มไปด้วยชา

⁴ ระยะเวลา 1 เค่อ เท่ากับ 15 นาทีในปัจจุบัน

นกพิราบนอนจมกองเลือด ผ้าเช็ดเท้าที่หญิงสาวใช้กับเขาถูกทิ้งอยู่บนพื้น ซับของเหลวสีแดงสดเอาไว้จนเปียกชุ่ม โลหิตย้อมรองเท้าของเขาจนกลายเป็นสีแดงฉาน

ใบหน้าของผู้ที่ลงมือเรียบเฉย ขณะที่กลืนอายุแห่งความตายและกลืนความเล็ดล่อยคลุ้งจนน่าสะอิดสะเอียน

สภาพของผู้ที่กลับมาส่งผลให้ชื่อเหยาถกมือกุมทองที่เกรียงไกร
ส่งเสียงหัวเราะออกมาอย่างสุดจะกลั่นไฉ

ใครเล่าจะคิดว่าราชวงศ์ของครักษ์ผู้เยียบขรึมจะเกิดอารมณ์อยากน่ารักขึ้นมา โดยเอาชนนภมาประดับตกแต่งเสียเต็มตัว ตั้งแต่เรือนผมยันเสื้อผ้าที่สวมล้วนมีชนนภหลากหลายสีเกาะติดอยู่แทบทั้งสิ้น ดูท่าหาหนูลู่คงอยากจะเป็นนางกลายเป็นพ่อไก่เสียกระมัง!

ท่าเสียหัวเราะของชายหนุ่มอารมณ์ดีก็ต้องหยุดลง เมื่อแววตาเย็นยะเยือกของหาหนูลู่ปรายมองมา ความข่มขู่ในดวงตาบ่งบอกให้รู้ว่าเจ้าตัวกำลังไม่สบอารมณ์เป็นอย่างยิ่ง

ชื่อเหยาถกมือสูง นอกจากราชวงศ์ของครักษ์หนุ่มแล้ว กลับไว้หัวของโหมสะคราญ อย่างบอกนะว่าหาหนูลู่ทำงานพลาด

ชายหนุ่มผิวสีแทนเปลือยโครงเสียงสูงอย่างไม่อยากเชื่อสายตา แต่ก็มีอาจสอบถามเรื่องราวได้มากกว่านี้ เมื่อผู้เป็นนายซึ่งนั่งเท้าคางอยู่บนตั่งสูงเริ่มมีปฏิกิริยาตอบสนอง ถึงแม้ว่าท่านอาจจะยังมีตรัสสิ่งใด พระพักตร์คมคายเรียบสนิท แต่กลิ่นอายกดดันที่แผ่ออกมาจากพระวรกายหนา กลับให้ความรู้สึกไม่ต่างจากถูกอุ้งมือที่มองไม่เห็นบีบรัดเข้าที่คอจนหายใจได้ไม่ทั่วท้อง

พยัคฆ์เงินแห่งสนามรบในเลือดคลุ้มอาบนํ้าสีดำทมิฬกำลังไม่พอใจ เพียงแค่นี้ก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้ชายชาติทหารรู้สึกหวั่นใจจนไม่กล้าส่งเสียง เพราะหากชั่วหลังหว่างบันดาลโทะขึ้นมალะก็ ต่อให้เป็นถึงองค์ฮ่องเต้เองก็จะต้องเกรงพระทัย ด้วยเหตุนี้ผู้ใต้บังคับบัญชาทั้งสองจึงต้องตั้งสติให้ดี

ภายในห้องใหญ่ตกอยู่ในความเงิบสงัดจนน่าวังเวง กระทั่งเสียงหุ้ม
เข้มทรงอำนาจดังขึ้น

“เจ้าบอกว่า นางเรียกฝูงนกพิราบมาเช่นนั้นหรือ”

ประกายตาเย็นเฉียบราวกับดวงตาศพยัคล์เวลาออกไล่เหยื่อจ้องตรงไป
ยังองค์กรก๊ออย่างต้องการคำยืนยัน ซึ่งหากผู้ที่กำลังเผชิญหน้ากับท่านอ๋องมิใช่
หลานปู่ ปานนี้คงยืนไม่ไหวไปแล้ว ก่อนหน้านั้นมีคนถึงขั้นหมดสติไปเลยก็มี

“ขอรับ” ผู้ถูกถามเอ่ยตอบก่อนจะทรุดเข่าลงบนพื้น ประสานมือไว้
เบื้องหน้า “ขออนายท่านโปรดลงอาญา!”

ชั่วพลันหวางจ้องมองการกระทำของหลานปู่อย่างเฉยเมย นัยน์ตา
เฉียบคมเกิดประกายครุ่นคิดบางอย่าง

รองแม่ทัพจากแคว้นหยาง สตรีผู้นั้นสามารถเรียกวิหคได้...ซักจะ
ประจวบเหมาะเกินไปเสียแล้ว คิดพลางเขยิบสายตาดูจากผู้ที่นั่งคุกเข่าอยู่บนพื้น
ไปยังผู้ที่ยืนนิ่งอยู่ท่ามกลางห้องแทน

“ซือเหยา”

ผู้ที่ถูกเรียกปรับท่าทีของตนให้จริงจังขึ้น เวลานี้เลือดกำเดาแห่งสนิท
ดีแล้ว เขาจึงไม่มีเศษผ้าอุดจมูกอีก “ขอรับ”

“เจ้าเคยได้ยินเรื่องศึกเมืองฉางหลิวบ้างหรือไม่”

คราวนี้พลทหารคนสนิทหนึ่งคิดไปครุ่นหนึ่ง ศึกเมืองฉางหลิวคือศึกระหว่าง
แคว้นหยางกับแคว้นเว่ยเมื่อสองปีก่อน ทั้งสองแคว้นต่างก็ต้องการแย่งเมือง
ฉางหลิวที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยแร่เหล็ก เพื่อใช้สำหรับสร้างอาวุธให้แก่กองทัพ

แม้เขาอาจจะจรรยาละเอียดยังไม่ได้ทั้งหมด แต่ความทรงจำของชายหนุ่ม
ก็จัดอยู่ในขั้นที่ดี หน้าที่ของทหารระดับสูง นอกจากต้องเก่งกาจทางด้านต่อสู้
และบัญชาการรบแล้ว การเรียนรู้และจดจำข้อมูลของศึกสงครามต่างๆ เพื่อ
ศึกษาและพัฒนากองทัพก็เป็นเรื่องที่สำคัญเป็นอันดับต้นๆ เช่นเดียวกัน

“จำได้ขอรับ” ซือเหยาตอบผู้เป็นนาย

ศึกคราวนั้นถือเป็นศึกที่สร้างชื่อเสียงให้แก่แม่ทัพผู้ยิ่งใหญ่ แม่ทัพหนุ่ม

ผู้มีอายุน้อยที่สุดในประวัติศาสตร์แคว้นหยาง ด้วยกำลังพลเพียงหกพันแต่กลับเอาชนะกองกำลังของแคว้นเว่ยกว่าหนึ่งหมื่นนาย นับว่ามีฝีมือน่ากลัวพอสมควร

หลังจากที่จับศึกเมืองฉางหลิวในคราวนั้น ชื่อของกุ่จิ้นกว้างจึงถูกบันทึกลงในรายชื่อบุคคลที่พวกเขาต้องกำจัด...มิเช่นนั้นอีกสามปีข้างหน้า เมื่อสัญญาสงบศึกระหว่างสองแคว้นหมดลง คนผู้นั้นคงจะกลายเป็นเส้นหนามสำหรับพวกเขาอย่างแน่นอน

“ที่แม่ทัพจะสามารถเอาชนะแคว้นเว่ยได้เป็นเพราะความสามารถของเขาก็จริงอยู่ แต่ข้าวลือก็ไม่ใช่สิ่งที่ควรมองข้าม” เจ้าของรวงสูงใหญ่กำยาก้าวตรงไปหยุดยืนอยู่หน้าบานหน้าต่างใหญ่ สายตาจับจ้องไปยังภูเขาสูงใหญ่ที่อยู่ไกลออกไป รังสีศุภคัมที่ออกมาจากร่างเงาจึงลงเล็กน้อย จนชื่อเหยารู้สึว่าตนเองกลับมาหายใจได้ทั่วท้อง

“ข้าวลือที่นายท่านหมายถึง คือฝูงนกอินทรีที่ไล่จิกดวงดาวहारแคว้นเว่ยหลายพันนายจนมีตบอด จนถึงขั้นไม่สามารถจับอาวุธสู้รบได้ใช้หรือไม่”

ผู้ฟังยิ้มบางๆ อย่างน้อยชื่อเหยาก็มีความจำตืออยู่บ้าง “ศึกคราวนี้นอกจากแม่ทัพก็จะสร้างชื่อให้แก่ตนเองแล้ว ชื่อเสียงของขุนซือปริศนาผู้สวมใส่หน้ากากนกฮูกแห่งแคว้นหยางก็โหมกระพือไปทั่วยุทธภพเช่นเดียวกัน”

ครั้นเอ่ยมาถึงตรงนี้ เจ้าของเสียงท่มทรงอำนาจก็เบือนใบหน้ากลับมาทหารคนสนิทที่เริ่มปะติดปะต่อเรื่องราวได้ก็เผยสีหน้าประหลาดใจ

“นายท่าน เช่นนั้นก็หมายความว่าแม่นางผู้นั้น...”

ประกายในดวงตาดำยัคฆ์เฉียบคมมากขึ้น กระตักยิ้มที่มุมปาก “นางต้องมีความสัมพันธ์บางอย่างกับ ‘เม้าโถวอิง’ อย่างแน่นอน”

แต่น่าเสียดายยิ่งนักที่ต่อให้ข้อมูลนี้จะน่าสนใจมากเพียงใด ทว่าข่าวสารที่แจ้งมาจากวังหลวงก็ทำให้พวกเขาต้องรีบเดินทางกลับไปยังเมืองหลวง

คนในลือคลุ้มคิดพลางเบือนสายตากลับไปยังผู้ที่คุกเข่านั่งอยู่กลางห้อง หานลู่ยังคงอยู่ในอิริยาบถเดิมราวกับรูปปั้นหินไร้ชีวิต “หานลู่ ไปเตรียมตัว

ให้พร้อม ค็นนี่เราต้องออกเดินทาง”

น้ำเสียงเรียบเฉยปราศจากความขุ่นเคือง แสดงให้เห็นว่าผู้เป็นนายมิได้ติดใจเอาความเรื่องหญิงสาวผู้นั้นอีกต่อไป แล้วในเมื่อผู้ใหญ่เลือกที่จะไม่เอาผิด ผู้น้อยซึ่งทำงานให้อีกฝ่ายมานานจึงลุกขึ้นยืน การตัดสินใจและคำสั่งของผู้เป็นนายคือสิ่งที่เขาต้องก้มหน้าทำตามโดยห้ามตั้งข้อสงสัยใดๆ เป็นอันขาด

ชื่อเขยามองคนทั้งสองสลับกันไปมาก่อนจะได้ข้อสรุปกับตนเองในใจ ทารับใช้ผู้ซื่อสัตย์...

เขาเพิ่งมาทำงานกับฮั่วหลิงหวางได้เพียงสองปีเท่านั้น ผิดกับห่านลูที่คอยรับใช้บุรุษผู้มีสายเลือดเดียวกับพญามังกรมาตั้งแต่จำความได้ ความสนิทสนมและความเชื่อใจที่คนทั้งสองมีให้แก่กันคงลึกซึ้งจนยากที่จะเข้าใจ

จะว่าไปแล้ว ทหารหนุ่มเจ้าของผิวสีแทนก็รู้สึกคุ้นหน้าแม่นางปริศนาผู้นั้นยิ่งนัก รวากับว่านางคล้ายคลึงกับคนบางคนที่เขาเคยพบมาก่อน แต่นึกเท่าไรก็นึกไม่ออก...

ฝ่ายฮั่วหลิงหวางที่แม้จะไม่แสดงท่าทีสนใจต่อหญิงสาวผู้นั้นออกมาให้ทหารทั้งสองได้เห็น แต่บุรุษผู้นั้นอาจกลับให้คำมั่นสัญญาตนเองในใจ

‘หากได้พบกันอีกครั้ง ข้า...ฮั่วหลิงหวางจะไม่ปล่อยให้เจ้าหลุดมือไปอีกเป็นครั้งที่สอง!’

สาม เภาโถวอ๊ว

แสงจันทร์เหลืองนวลส่องสว่างดงามบนผืนฟ้า ราตรีที่เปลาเปลี่ยน
ส่งผลให้กระท่อมหลังน้อยซึ่งตั้งอยู่ในบริเวณชายป่าไม่ไกลจากหมู่บ้านตงเจียง
ดูเดิยวตายเหลือคณานับ ผู้เป็นเจ้าของกระท่อมเป็นหญิงม่ายกับบุตรชาย
วัยเยาว์ที่ปลึกวิเวกออกมาอาศัยอยู่อย่างสงบ ทว่าคำคืนนี้กลับมีแขกมาเยือน
อย่างเหนือความคาดหมายของสองแม่ลูกเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อครึ่งชั่วยามก่อน นางไปรับลูกชายซึ่งเที่ยวเล่นอยู่ในหมู่บ้าน พอ
กลับมาก็พบว่าที่หน้ากระท่อมมีหญิงสาวคนงามแปลกหน้านั่งชดตัวอยู่ ผู้มา
เยือนแต่งกายด้วยผ้าเนื้อบางแถมยังเปียกชุ่มทั้งตัว ร่างที่สมบูรณ์แบบ
ล้นน้อยๆ อย่างน่าสงสาร ด้วยเหตุนี้นางและบุตรชายจึงชักชวนอีกฝ่ายให้เข้ามา
ด้านใน ให้อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเสียใหม่พร้อมกับให้กินอาหารมือเย็นด้วยกัน

ผู้มาใหม่อ้างว่านางเดินทางไกลเพื่อมาเยี่ยมเยียนสหาย แต่นึกไม่ถึงว่า
ระหว่างทางจะถูกคนพยายามจะจับตัวนางไปขายเป็นอนูให้แก่ผู้มีตระกูลจาก
ต่างแคว้น นางจึงได้หนีออกมา

“แม่นางไป เจ้าอืมหรือไม่ หากยังไม่อืม พวกข้าพอจะมีข้าวอยู่...” เสียง
ของสตรีสูงวัยกว่าเอ่ยขึ้น ในขณะที่มองหญิงสาวใบหน้าสวยที่ใช้ความเร็ว

ในการกินแบบจับไวด้วยสีหน้าอึ้งทึ่ง

‘ช่างน่าสงสารเหลือเกิน ทำอะไรโง่โง่ทำ’ ครุ่นคิดอยู่ในใจพลางต้อนรับ-
ขับสู้อีกฝ่ายอย่างดีเยี่ยม

ครั้นหนึ่งเทียนได้ฟังเจ้าบ้านเอ่ย ดวงตากลมโตก็มองไปยังโต๊ะไม้ขนาด
กลางซึ่งมีเพียงสามข้าวและกับที่แสนเรียบง่ายสองอย่างอยู่ครู่หนึ่ง พวกนางมี
กันอย่างพอกินพอใช้แท้ๆ แต่กลับมีน้ำใจแบ่งปันมันให้แก่นาง ด้วยเหตุนี้เอง
ต่อให้นางยังไม่อิ่ม แต่ก็ตัดสินใจวางสามข้าวลงบนโต๊ะ กล่าวด้วยรอยยิ้ม

“อิ่มแล้วเจ้าคะ ขอบพระคุณสุหยินมากที่มีน้ำใจ”

นางตัดสินใจหลบภัยมาอยู่ที่นี้ก็เพราะว่าไม่อาจเสี่ยงกลับเข้าไปใน
หมู่บ้านอีก แต่ต่อให้อยากเดินทางไกลก็ติดที่ว่างกายมีเพียงชุดบางๆ แม้
จะมีเงินแต่ก็ไม่กล้าเสี่ยงเข้าไปซื้อในแหล่งชุมชนจนเป็นจุดสนใจ เห็นทีหลังจาก
นี้นางคงต้องเป็น ‘เหอปี้เวิน’ ไปอีกสักพักใหญ่เพื่อความปลอดภัย

อาหารมื้อเย็นที่แสนเรียบง่ายหมดสิ้นลงอย่างรวดเร็ว เดิมทีแขกผู้มา
เยือนจะออกเดินทางต่อทันที แต่ก็ไม่อาจปฏิเสธสุหยินวัยสาวที่บอกว่ามัน
อันตราย ด้วยนางเป็นสตรีเพียงคนเดียวไม่ควรจะเดินป่าในเวลากลางคืน
เช่นนี้ สุดท้ายก็ทนฟังคำรบเร้าของนางไม่ไหว จึงตัดสินใจค้างคืนที่นี้

“เสี่ยวเซียว เจ้าทำอะไรอยู่หรือ”

หนึ่งเทียนเอ่ยถามเด็กชายวัยหกขวบที่เวลานี้นั่งอยู่บนพื้น มือเล็กกำ
ก้อนถ่านขีดเขียนบนกระดาษบางเป็นรูปวาดแปลกๆ ที่นางมองอย่างไรก็ไม่
เข้าใจ นึกไม่ถึงว่าคำถามของนางจะทำให้ผู้ที่กำลังมีสมาธิอยู่สะดุ้งเบาๆ ครั้น
ใบหน้านำรักงยขึ้นมาก็หลบถอนหายใจ

“ข้าตกใจหมดเลย ที่แท้ก็เป็นพี่สาว”

ห้องนอนในกระท่อมหลังนี้มีเพียงห้องเดียวสำหรับสองแม่ลูก แคมพวก
เขายังใจดี เสียสละมันให้นางได้นอนพัก แต่เวลานี้นางยังเร็วเกินไปที่นางจะ
นอนหลับ

“ขวัญอ่อนเชียวนะเจ้า” หญิงสาวหัวเราะในลำคอ หวดตัวนั่งลงบนพื้น

บ้าง ดวงตากลมโตพิจารณารูปทรงบิดเบี้ยวที่อีกฝ่ายวาดอย่างสนใจ

“วันนี้ท่านตาเล่าเรื่องเมมาโถวอิงให้พวกเราฟัง” เสียงเด็กน้อยเอ่ยเจื้อยแจ้ว “แต่ข้านึกเท่าไรก็นึกไม่ออกว่านกฮูกหน้าตาเป็นอย่างไร ข้าอาศัยอยู่ที่ชายป่าแท้ๆ แต่กลับไม่เคยเห็นมันมาก่อน”

ผู้ฟังนิ่งไปเล็กน้อย ก่อนที่รอยยิ้มจะประดับบนใบหน้าตามเดิม “เจ้าไม่เคยเห็นนกฮูกหรือ”

“ความจริงแล้วข้าอยากเห็นท่านนกฮูกชื่อเมมาโถวอิงมากกว่า แต่ใครๆ ก็บอกว่าเป็นไปไม่ได้” เด็กชายตัวน้อยหยุดมีดมอง เผยให้เห็นภาพวาดของกิ้งกือมากกว่าที่จะเป็นภาพของนกฮูก “ข้าเลยคิดว่าอย่างน้อยแค่ได้เห็นนกฮูกก็ยังดี”

ผู้ฟังได้ยินดังนั้นก็เกิดประกายเอ็นดูขึ้นในแววตา “ท่านนกฮูกปริศนาผู้นั้นเป็นเช่นไร ข้าเองก็ไม่รู้เหมือนกัน” นางกล่าว “แต่ข้าพอมีความรู้เรื่องนกฮูกอยู่บ้าง เจ้าอยากฟังหรือไม่”

ดวงตาของเลียวเซียวพราวระยิบขึ้นมาทันตาเห็น ทั้งก้อนถ่านในมือลงอย่างไม่มีไยดี กะพริบตาปริบๆ แล้วจ้องมองใบหน้าหวานอย่างตั้งใจ

คำคั้นในฤดูร้อนมีเสียงจ๊กจั่นส่งเสียงร้องขับขานเป็นท่วงทำนองคันทู ขณะที่หนึ่งเทียนเริ่มเอ๋ยปากเล่า

“นกฮูกเป็นนกที่มีรูปใบหน้ากลมและชอบจับสัตว์เล็กๆ กินเป็นอาหาร ไม่ว่าจะเป็นหนู งู สัตว์เลื้อยคลาน หรือแม้แต่ปูปลาในน้ำ มันเป็นนกล่าเหยื่อจำพวกหนึ่ง เหมือนกับอินทรี เหยี่ยว และอีแร้ง แต่ที่ทำให้มันแตกต่างจากนกตัวอื่นๆ ก็เพราะมันหากินในเวลากลางคืน...”

“อ้าว แล้วล่าเหยื่อในเวลากลางคืนจะมองเห็นได้อย่างไรเล่าพี่สาว” เด็กชายเอ่ยถามอย่างใคร่รู้

“ได้สิ เพราะว่ามันนกฮูกมีดวงตาที่โตกว่าเหยี่ยวและอินทรีหลายเท่า ทั้งยังหมุ่นคอได้เกือบรอบตัวเพราะมีกระดูกสันหลังตรงคอมากกว่าสัตว์ชนิดใดๆ ในใต้หล้า”

“กระดุกหลังคืออะไร” สีน้ามินงลับสน ส่งผลให้ผู้ฟังหัวเราะ

“ก็เป็นกระดุกตรงนี้อย่างไรเล่า” กล่าวจบก็ใช้นิ้วจิ้มไปตรงกระดุกหลังของเด็กน้อยแล้วลากยาวตั้งแต่ตรงต้นคอมจนถึงก้นกบ ส่งผลให้ร่างเล็กๆ หัวเราะคิกคักเพราะรู้สึกจี้จี้

สูญหินที่เพิ่งเสร็จจากการล้างจานเห็นว่าลูกชายกำลังหัวเราะอย่างสนุกสนานก็ยิ้มละไม การที่มีแขกมาเยือนก็ช่วยคลายเหงาให้บุตรชายของนางได้มากทีเดียว

“นอกจากนี้แล้ว หูของนกฮูกยังฉับไวมากกว่ามนุษย์เป็นร้อยเท่า มีขนปีกที่อ่อนนุ่ม บินได้เงียบเสียงจนเหยื่อไม่รู้ตัว บางชนเผ่ายกย่องให้มันเป็นสัญลักษณ์แห่งปัญญา ความโชคดี และเวทมนตร์คาถา แต่ผู้คนส่วนใหญ่ มักจะเชื่อมั่นเป็นสัญลักษณ์ของความโชคร้ายและความตายเสียมากกว่า”

“อ้าว! แล้วตกลงนกฮูกมันดีหรือไม่ดีกันรี พี่สาว”

หญิงเทียนตบเท้าเล็กๆ เบาๆ ก่อนจะพุดลูกขึ้นยืนเต็มความสูง เอ่ยอย่างแผ่วเบาพร้อมกับเสียงกระซิบ

“บางครั้งปัญญาก็อาจชักนำโชคร้ายและความตายมาสู่ผู้ที่เชื่อมั่นก็เป็นได้...”

ผู้ฟังที่ได้ยินไม่ถนัดเอียงคอมองอย่างสงสัย ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับที่สูญหินวัยสาวเดินตรงมาพอดี

หญิงสาวยังคงมีรอยยิ้มบางๆ ประดับอยู่บนใบหน้าตามนิสัย กล่าวกับเด็กน้อยอย่างอ่อนโยน “บางครั้งปัญญาก็เปรียบเสมือนดาบสองคม หากเจ้าเชื่อมั่นในทางที่ดีก็จะเกิดประโยชน์ แต่จะต้องระวังอย่าไปใช้ในทางที่ผิดเป็นอันขาดเชียว ใช่หรือไม่เจ้าคะสูญหิน” เจ้าของใบหน้าหวานเอ่ยพลางหันไปถามอีกคน

“แม่นางไปกล่าวถูกต้องแล้ว จำไว้ให้ดีเล่าเสียวเซียว” นางกล่าวจบก็อ้าแขนรับเด็กชายที่เริ่มหาวหวิดเข้าสู่อ้อมกอด ดวงตาที่มองลูกน้อยมีแต่ความรักใคร่ “แม่นางไปเข้านอนเถิด ไว้พบกันพรุ่งนี้เช้า”

ผู้ฟังพยักหน้า “ขอบพระคุณน้ำใจของชูหยิน”

เจ้าของเรือนพยักหน้าเล็กน้อย ก่อนจะบุตรชายไปยังจุดที่ปูผ้าไว้สำหรับนอนในคืนนี้

หญิงเทียนมองตามคนทั้งสองครู่หนึ่ง ก่อนจะก้มลงเก็บแผ่นกระดาษและก้อนถ่านเบื้องล่าง แล้วจึงเดินเข้าห้องนอนไปอย่างไม่มีริบร้อน และเมื่อบานประตูไม้ปิดลง รอยยิ้มก็จางลงไปเกือบครึ่ง หลงเหลือแต่เพียงมุมปากที่ยังหยักยิ้มเล็กๆ ไว้เท่านั้น

ชูหยินวัยสาวคงไม่รู้เลยว่าพวกนางต่างหากที่ช่วยผ่อนคลายความเหงาให้แก่นาง

ครั้งล่าสุดที่เคยสัมผัสคำว่า ‘เดี๋ยวตาย’ คงเป็นเมื่อสิบสองปีก่อน นี่ก็ไม่ถึงว่าสุดท้ายแล้วนางก็ได้ลิ้มรสมันอีกครั้ง...

บ้านเกิดของนางคือชนเผ่าวิหคที่ตั้งอยู่บนเกาะเทียนชิง ต้องนั่งเรือข้ามมหาสมุทรออกไปจากแคว้นเกา ใช้เวลาประมาณสองเดือนจึงจะเดินทางไปถึง

ชนเผ่าวิหคเป็นชนเผ่าที่มีเวทมนตร์คาถา สามารถสั่งการและควบคุมบรรดาพืชพันธุ์ทั้งหลายได้ตั้งใจนี้ นับว่าเป็นชนเผ่าที่รุ่งเรืองและได้รับความเคารพนับถือจากทุกชนชั้น ไม่เว้นกระทั่งป่าอ้อมผู้ปกครองเกาะที่ยังต้องให้ความยำเกรง ทว่าต่อให้ชนเผ่านี้มีพลังอำนาจที่น่าพิศวงมากเพียงไร ก็ยังคงหนีไม่พ้นความเป็น ‘มนุษย์’ ไปได้อยู่ดี

สิบสองปีก่อนเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ ภัยธรรมชาติถือเป็นสิ่งที่ไม่มีความสามารถต่อกร คลื่นยักษ์จากท้องมหาสมุทรสีครามราวกับมัจจุราชที่สูบทุกชีวิตให้จมลงสู่ผืนน้ำอย่างไม่ปราณี และจุดที่คลื่นทะเลกวาดล้างไปคือฝั่งทิศตะวันตก...ที่ตั้งของชนเผ่าวิหค

ภาพเหล่านั้นยังคงเด่นชัดอยู่ในความทรงจำราวกับเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวานนี้เอง ยามนั้นนางในวัยห้าขวบออกไปเที่ยวเล่นบนเขาจึงรอดพ้นจากภัยพิบัติแสนโหดร้ายที่คร่าชีวิตคนทั้งชนเผ่า ไม่มีใครเหลือรอดสักคนเดียว ท่านพ่อท่านแม่ และน้องสาวของนาง ล้วนหายสาบสูญ แม้แต่ผู้ที่มีมนตร์คาถาสกด

วิหคที่เก่งกาจกว่านางเป็นร้อยเท่าก็เหลือเพียงร่างที่ไร้ลมหายใจ มีบางศพถูกเศษกิ่งไม้ที่น้ำพัดพามาเสียบทะลุร่าง ส่วนบางศพก็ถูกแรงจิกทิ้งอย่างน่าสยดสยอง

ท้องทะเลที่เงียบสงบและสวยงาม กลับกลายเป็นสุสานที่เต็มไปด้วยกลิ่นอายแห่งความตาย

ดวงตากลมโตสีนํ้ากียูในความมืด จนกระทั่งเสียงร้องของจักจั่นจุดรั้งสติของนางกลับมายังโลกแห่งความเป็นจริง เจ้าของใบหน้าหวานจึงเริ่มใคร่ครวญถึงการเดินทางหลังจากนี้

เห็นว่าการเดินทางไปยังแคว้นอู่คงต้องหยุดชะงักไปก่อน เพราะรองแม่ทัพหมาคงจะคาดเดาเส้นทางของนางได้แล้ว หนิงเทียนจึงตั้งใจว่าจะเปลี่ยนเส้นทางไปยังอีกสถานที่หนึ่งแทน

ในเมื่อที่ที่อันตรายที่สุดคือที่ที่ปลอดภัย...

มือบางวางแผ่นกระดาษและก้อนถ่านลงบนโต๊ะเล็ก แม้ภายในห้องจะไม่มีตะเกียงหรือเทียนไขคอยให้ความสว่าง แต่ก็สามารถมองเห็นหน้ากากหนังมนุษย์และเงินจำนวนสิบตำลึงเงินซึ่งวางอยู่ด้านข้างได้อย่างชัดเจน

นางเหลือเพียงของสองสิ่งนี้ติดตัวมา ครั้นจ้องมองนานๆ ก็ทำให้ภาพที่อยากจะลืมกลับมารบกวนจิตใจอีกจนได้ ใบหน้าหล่อเหลาคมคายที่เห็นเพียงครั้งเดียวกลับเด่นชัดอยู่ในความทรงจำ เสียงทุ้มเจ้าเล่ห์ที่แผ่ด้วยอำนาจยังดังอยู่ข้างหู เพียงนึกถึงอ้อมแขนแข็งแกร่งที่โอบกระชับเอวคอดกิ่ว ก็ส่งผลให้ความร้อนผ่าวลามตั้งแต่ใบหน้าเรื่อยไปถึงขา

หนิงเทียนสะบัดหน้าแรงๆ เพื่อขับไล่ความรู้สึกแปลกๆ ทิ้งไป อีกฝ่ายคงสงสัยพื้นเพของนางแน่จึงได้สั่งให้หานลู่ตามจับตัวนาง เพราะฉะนั้นฮั่วหลิงหวางก็จัดอยู่ในรายชื่อบุคคลอันตรายที่นางควรหลีกเลี่ยงเช่นกัน คิดพลางเดินไปทรุดกายลงบนผ้าผืนบางที่ปูอยู่บนพื้นไม้ ภายในเวลาไม่นานก็จมดิ่งเข้าสู่ห้วงนิทราอย่างอ่อนล้า

เช้าวันใหม่มาเยือนพร้อมกับเสียงร้องของมวลวิหคที่มาทดแทนแมลง
ในยามรัตติกาล

เรื่องที่หญิงสาวเล่าเกี่ยวกับนกฮูกส่งผลให้เลี้ยวซ้ายเก็บไปฝันเป็นตุ-
เป็นตะ ครั้นตื่นขึ้นมาก็เตรียมจะไปหาทางที่ห้องเพื่อบอกเล่าความฝันของ
ตนเองให้ฟังอย่างตื่นเต้น ทว่าเท่าเล็กๆ ก็ต้องชะงักลงเสียก่อน เมื่อบานประตูลูก
หน้ากระต้อมของพวกเขาก็ถูกเคาะเรียกจากด้านนอก

“ท่านแม่ มีคนมาๆ” เด็กชายวัยหกขวบหมุนตัวกลับไปเรียกผู้เป็น
มารดาที่เพิ่งเสร็จจากการล้างหน้า

“หืม...ใครกันมาหาพวกเราตั้งแต่ฟ้าสางเช่นนี้” มารดาเลิกคิ้วขึ้นอย่าง
สงสัย จนกระทั่งเดินมาเปิดประตูโดยมีเด็กน้อยยืนหลบอยู่ข้างๆ อย่างใครรู้

ครั้นแม่มาช่วยสาวเห็นผู้มาใหม่ก็ตกใจ เลี้ยวซ้ายเองก็เกาะเอวมารดา
กะพริบตาปริบๆ ดวงตาดำจ้องมองคนแปลกหน้าอย่างอึ้งที่ไม่แพ้กัน เพราะ
ชายหนุ่มรูปร่างกำยำสูงโปร่งดั่งนักรบดุนากลับเหลือเกิน ขนาดตัวของเขาใหญ่กว่า
บานประตูลูกเสียด้วยซ้ำ แถมสีหน้าถ่มมึงทิ้งราวกับกำลังไม่สบอารมณ์เป็น
อย่างยิ่ง

เมื่อคืนเขาตามหาโคมละครามผู้นั้นอยู่ในหมู่บ้านตงเจียงทั้งคืน! มั่นใจ
ว่าทุกตารางนิ้วถูกตรวจสอบจนหมดสิ้นจึงออกมาจากหมู่บ้าน เมื่อพบกระต้อม
ที่ชายป่าแห่งนี้โดยบังเอิญจึงเข้ามาตรวจสอบ

“นางอยู่ที่ใด” เสียงทุ้มต่ำของชายหนุ่มดังขึ้นทำลายความเงียบ ถึงแม้
ผู้ที่เขากำลังพูดคุยก้อยู่จะเป็นเพียงหญิงม่ายและเด็กคนหนึ่ง ทว่าผู้ที่โดน
เล่ห์กลของเป่หิงเทียนมาก็ตัดสินใจว่าจะไม่ประมาทอีก

เพียงคนเดียวก็นำชายหน้าเกินพอ...

“นะ...นาง” ผู้เป็นเจ้าของกระต้อมรำพึงเบาๆ หรือว่าคนผู้นี้จะเป็นพ่อค้า
มนุษย์อย่างที่แม่นางไปเคยบอกไว้! นางคิดพลางกลอกตาไปมา กลืนอาย
คุกคามจากคนตรงหน้าส่งผลให้เสียงลั่นอย่างมิอาจห้ามได้ “ที่นี่มีเพียงแค่น้ำ
และบุตรชายอยู่แค่สองคน”

ผู้ฟังหรีตาลง ก่อนจะสาวเท้าเข้ามายังด้านในโดยไม่สนใจเสียงร้องห้ามของนางแม่แต่น้อย

เขาเห็นประกายร้อนรนผุดขึ้นในดวงตาของหญิงม่าย เด็กน้อยวัยหกขวบก็เริ่มตัวสั่นด้วยความหวาดกลัว...และแล้วประกายตาคมของคนแปลกหน้าก็เข้มลึกมากยิ่งขึ้นอีก เมื่อเหลือบสายตาไปเห็นเลื้อยคลุมตัวบางที่ถูกพาดทิ้งเอาไว้บนตะกร้าสานโดยบังเอิญ

เขาจำมันได้อย่างแม่นยำว่าเป็นชุดที่สตรีผู้นั้นสวมใส่ก่อนที่จะจะคลาดสายตาจากนาง!

กลิ่นอายคุกคามดุจันแผ่ออกมาจากร่างใหญ่กำยำอีกเท่าตัว ขณะที่หญิงม่ายซึ่งมีใบหน้าซีดเซียวราวกับไข่มุกอดเด็กชายที่กอดเอวของนางแน่นกายของสองแม่ลูกสั่นระริกด้วยความหวาดกลัว

“หากพวกเจ้าไม่ยอมบอกว่านางซ่อนตัวอยู่ที่ใด ก็อย่าหาว่าข้าไม่เกรงใจ!” เขาตวาดดั่งลั่น

เสียงเซียวอดทนต่อไปไม่ได้ จึงผละออกจากอ้อมกอดของมารดาพร้อมกับส่งเสียงร้องดั่งลั่น

“ฮือ! พี่ชายน่ากลัวจัง พี่สาว...ช่วยข้าด้วย!” พุดจบก็รีบวิ่งตรงไปยังประตูห้องนอนเล็ก น้ำตานองหน้าพร้อมกับสูดน้ำมูกที่ไหลย่อยออกมา ครางสะอื้นไม่ยอมหยุด

“เสียวเซียว!” ผู้เป็นมารดาร้องเรียกบุตรชายอย่างตกใจ เตรียมจะเข้าไปปลอบแต่ก็ไม่ทันการณ์เสียแล้ว คนแปลกหน้าผู้นั้นรู้แล้วว่าไปหนิงเทียนพักอยู่ในห้องนั้น!

ไฉ่เห่าความคิด หม่าจิวหูก็ใช้วิชาตัวเบาเคลื่อนกายไปอย่างรวดเร็ว นางร่างดำทมิฬซ่อนตัวอยู่เหนือร่างเล็กที่ยืนนิ่งอยู่หน้าประตู แคปลายนิ้วสัมผัสกลับทำให้บานประตูเปิดออกอย่างง่ายดาย

หญิงสาวผู้นั้นทำให้เขาเสียเวลามากแล้ว คงถึงเวลาที่จะพาตัวนางกลับไปเสียที! เขาคิดพลางสาวเท้าเข้าไปในห้องโดยไม่รีรออะไรทั้งสิ้น

ในจังหวะนั้นเองที่เจ้าของกระท่อมเพิ่งจะสาวเท้าไปถึงตัวบุตรชาย ดวงตาจ้องมองเสียวยาวอย่างสงสารแล้วก้มลงทอดร่างเล็กๆ ครั้นเมยหน้า ขึ้นมองสภาพภายในห้องก็ต้องตกใจกับสิ่งที่เห็น

ภายในห้องพักกลับปราศจากวีแววของสตรีผู้นั้น

กระนั้นความตกใจของนาง กลับเทียบเท่ากับของบุรุษที่ยืนนิ่งอยู่ด้านใน ห้องไม่ได้เลย สองมือของท่านรองแม่ทัพกำแน่น สายตากวาดมองสำรวจไป รอบๆ ก่อนจะก้มลงมองสิ่งที่ถูกทิ้งเอาไว้บนโต๊ะเล็ก

สิ่งแรกคือก้อนเงินมูลค่าหนึ่งตำลึงเงิน อีกสิ่งคือภาพของนกฮูกกำลังกางปีกอยู่บนท้องนภากว้างซึ่งวาดจากก้อนถ่าน ลายเส้นที่วาดนั้นแม้จะเทียบไม่ได้กับจิตรกรฝีมือเอก แต่แววตาของปีกขาภายในภาพกลับดูราวกับมันมีชีวิต ด้านล่างภาพวาดยังมีข้อความทิ้งเอาไว้สั้นๆ

‘ขอบคุณสำหรับทุกอย่าง...’

มันมิได้เจตนาส่งให้แก่เขา แต่ผู้ที่เขียนตั้งใจส่งให้แก่สองแม่ลูกในกระท่อมแห่งนี้ต่างหาก

คนอ่านใบหน้าดำคล้ำ หากเวลานี้เขาพังกระท่อมหลังนี้ได้ก็คงทำไปแล้ว เขาคลาดจากไปหนึ่งเดือนเป็นครั้งที่สอง หลังจากนี้การแกะรอยหาตัวนางคงเป็นไปได้ยาก ชั่วร้ายกว่านั้นอาจไม่มีโอกาสตามหาตัวอีกฝ่ายเจออีกต่อไป

“หากนางต้องการจะไป ต่อให้เทพเซียนบนสวรรค์ลงมาเองก็ยากที่จะกักขังนางเอาไว้ได้ ถ้านางออกจากเขตพรมแดนแคว้นหยางเมื่อไร ก็ไม่ต้องตามแล้ว...”

คำพูดของท่านแม่ทัพตอกย้ำให้จิตใจของชายหนุ่มซุ่มมัวยิ่งขึ้น คาดว่าเวลานี้อีกฝ่ายก็คงออกจากเขตแดนแคว้นหยางไปอย่างທີ່คิดไว้จริงๆ

ลมร้อนระอุพัดผ่านกระท่อมหลังน้อยจนเกิดเสียงเสียดสีของฟางที่ซ้อนเรียงกันเป็นหลังคา สองแม่ลูกกอดกันกลมหลับตาแน่น ความหวาดกลัว

ทำให้พวกเขาแทบจะกลืนหายใจ ฝ่ายร่างกำยำเม้มริมฝีปากแน่น ครั้นหยาดเหงื่อไหลจากใบหน้าหยดลงบนพื้น ผู้ที่จมอยู่ในความคิดจึงเริ่มขยับตัว
เขาคงต้องกลับไปรายงานผลให้ท่านแม่ทัพทราบ...

ความรู้สึกหนาวสะท้านไปทั่วกายส่งผลให้หนังเหียนในคราบหนุ่มน้อย
นิ้วหน้า ขนในกายพากันลุกฮือราวกับตนกำลังถูกสาปแช่งไปถึงโคตรเหง้าบรรพบุรุษ กลิ่นอายสังหารรุนแรงเช่นนี้ไม่ธรรมดาเลย คาดว่าน่าจะเป็นของท่านรองแม่ทัพหมาแห่งแคว้นหยาง...

เจ้าตัวคิดขณะที่สะบัดตัวเพื่อไล่คำสาปแช่งออกไปให้พ้นตัว โชคร้ายเหลือเกินที่นางเสียพัดขนนกอันโปรดไว้ที่หมู่บ้านตงเจียง มิเช่นนั้นคงจะสามารถขับไล่ความอับมงคลออกไปได้ดีกว่านี้

นางเพ็งกินอาหารเข้ามาอย่างอึดหนำสำราญ รอยยิ้มและดวงตาจึงได้เปล่งประกายมากกว่าปกติ

หญิงสาวเอามือไขว้หลังเดินมุ่งหน้าไปเรื่อยๆ อย่างไม่รีบร้อน รอยยิ้มบางๆ ที่ยังคงจางอยู่บนใบหน้านาม ส่งผลให้บรรดาตรุณีน้อยใหญ่ที่เดินผ่านถึงกับเหลียวหลังมอง แม้มิได้หล่อเหลาคมเข้มและงามสง่าดังยอดบุรุษ ทว่ารอยยิ้มบนใบหน้าหวานก็เป็นที่น่าดึงดูดมิใช่น้อย

“อ้าวพ่อหนุ่ม! เมื่อเช้านี้ยังเห็นอยู่ในเมืองอยู่เลย เจ้ากำลังจะไปที่ได้หรือ”

เสียงแทบห้าวที่ดังทักขึ้นพร้อมกับเสียงล้อไม้บดเบียดเข้ากับพื้นดินหยาบกระด้าง ส่งผลให้ผู้ที่กำลังคิดอะไรเรื่อยเปื่อยหันไปมองอย่างสนใจ
“อ้อ...ที่แท้ก็เป็นพี่ชายนั่นเอง”

นางหยุดฝีเท้าพร้อมกับเอ่ยทักทายพ่อค้าขายปลา้วยสามสิบปี เขาไว้หนวดเคราอยู่บนใบหน้าเล็กน้อย ร่างสันหัดนั้นอยู่บนเกวียนเทียมวัวสองตัว

เมื่อเขานางหิวมากจนเกือบเป็นลมกลางถนน โชคดีนักที่อีกฝ่ายช่วยเหลือไว้ แถมพอได้ยินนางบอกว่าหิวก็ยังอุตสาหใจดีพาไปถึงโรงเตี๊ยม

“ข้ากำลังจะเดินทางไปยังแคว้นเกานะพีชย”

“แคว้นเการี่” คนสูงวัยกว่าขมวดคิ้วยุ่ง หยุดเกียนลงทันใด “แคว้นเกามี่ใช้ใกล้ๆ เลยนะ เจ้าเอาแต่เดินอยู่แบบนี้แล้วเมื่อไรจะไปถึงกันเล่า”

ผู้ฟังได้ยินก็หัวเราะ คล้ายยิ้มกว้างพร้อมกับส่ายหน้าอย่างจนปัญญา “ข้าขึ้นมาไม่เป็น”

และสาเหตุที่นางไม่เชารถม้า เรื่องเงินก็ถือเป็นประเด็นหนึ่ง ทว่าสิ่งที่สำคัญกว่าคือที่นี้ยังใกล้กับหมู่บ้านตงเจียงมากเกินไป หากเชารถม้าก็อาจทิ้งเบาะแสให้รองแม่ทัพหมาและคนของท่านต้องทำตามมาพบเอาได้

เป็นอีกครั้งที่ไปหิงเทียนรู้สึกที่สวรรค์ก็มีได้ใจร้ายเกินไปนัก พอพูดจบก็เรียกสายตาเวทนาได้ทันที

‘คนบ๊ออะไรที่อยากเดินทางไกลแต่กลับขึ้นมาไม่เป็น!’ เขาคิดขณะที่จ้องมองใบหน้าคนอ่อนวัย เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายยังคงมีรอยยิ้มละมุนละไมอยู่บนใบหน้า เหมือนว่าโลกใบนี้ช่างงดงามเหนือคณานับนั้นแล้ว...เขาก็ถึงกับถอนหายใจยาว

“ข้ากำลังจะกลับบ้านพอดี บ้านของข้าอยู่ถัดจากเมืองนี้ไปทางทิศตะวันออก ไว้พอถึงที่นั่นเจ้าค่อยหาเชารถม้าหรือติดสอยห้อยตามขบวนรถพ่อค้าไปก็แล้วกัน”

หิงเทียนได้ฟังดังนั้นก็โค้งคำนับ สิ้นหน้าเต็มไปด้วยประกายยินดียิ่ง “ขอบพระคุณท่านมากพี่ชาย ไว้พอถึงหมู่บ้านท่านแล้วข้าจะเลี้ยงข้าวเป็นการตอบแทน”

“ฮ่าๆๆ ไม่เห็นต้องทำขนาดนั้นหรอก” เขาเอ่ยอย่างอารมณ์ดี “ก่อนกลับไปบ้านข้าต้องแวะไปเก็บดอกไม้ป่าไปฝากเมียข้าอีก หวังว่าเจ้าจะไม่เบื่อเสียก่อน”

“แต่ท่านมีน้ำใจให้ข้าไปด้วยก็ช่วยข้าได้มากแล้ว ท่าน...” เอ่ยพลางกระโดดขึ้นไปนั่งข้างกายคนสูงวัย

“ข้าแซ่อิง มีนามว่าซาน หรือจะเรียกข้าว่าสามก็ได้” ผู้เป็นพ่อค้ามา

ยาวนานกว่าสิบปีเอ่ยพลางยกกระเป๋าน้ำกระเพาะอุฐขึ้นมาจิบน้ำ

“ได้เลยท่านสาม ข้ามีนามว่าเหอปีเวิน เรียกข้าว่า ‘เวิน’ คำเดียวก็ได้”

พรวด!

อิงซานได้ฟังชื่อของคนหนุ่มแล้วถึงกับพ่นน้ำออกจากปาก ละอองน้ำโดนแสงอาทิตย์ทำให้เกิดการหักเหจนกลายเป็นสายรุ้งเลยทีเดียว ฝ่ายคนพูดหรือก็ทำสีหน้าไม่รู้ไม่ชี้ราวกับไม่มีอะไรผิดปกติ

“แค่นี้” นอกจากพ่นน้ำออกมาแล้วก็ยังล้าล้อย่างแรง ชายร่างสันตไยจนหน้าดำหน้าแดง น้ำตาไหลพรากออกมาจากดวงตา ขณะที่คนข้างกายช่วยตบหลังให้อย่างมีน้ำใจ “นั่นใช่ชื่อคนรี!”

“ใช่แล้ว อาจารย์เป็นคนตั้งมันให้ข้าเอง” เรื่องนี้นางไม่ได้โกหก ชื่อนี้ท่านอาจารย์ของนางเป็นคนตั้งให้จริงๆ แม้ว่าต้นเหตุของชื่อพิเรนทร์นี้จะมาจากนกก็ตามที

ก็คราวแรกที่ได้พบกับชายชราแปลกหน้า อีกฝ่ายก็เอาแต่ถามด้วยคำถามเดิมๆ ข้าไปเข้ามาจนน่ารำคาญ

“เจ้าชื่ออะไร”

เด็กน้อยจึงยกย่อนถามกลับไปอย่างอดเสียไม่ได้ว่า “ถามไปทำไม”

ด้วยเหตุนี้ท่านอาจารย์จึงเรียกนามนางอย่างกวนประสาทว่า ‘เหอปีเวิน’ แล้วก็เรียกเช่นนั้นมาจนกระทั่งโต

“อาจารย์เจ้าเป็นคนประหลาดมากสิท่า คงไม่ใช่พวกจอมยุทธ์หรือกใช้ไหม” เจ้าของเสียงเหบหัวถามอย่างไม่ใส่ใจ มือใหญ่กรำใช้เส้ตักันวัวเทียมเบาๆ ให้มันออกตัวอีกครั้ง สายตาทอดมองไปบนท้องถนนเบื้องหน้า เห็นว่าแดดเริ่มแรงแล้วจึงหยิบหมวกกုပ်จากท้ายเกวียนขึ้นมาสวม

“ไม่เลย อาจารย์ของข้าเป็นเพียงตาเฒ่าหาหนอนหนังสือคนหนึ่งเท่านั้น ท่านสาม หมวกกုပ်ทางด้านหลังข้าขอใช้ด้วยได้หรือไม่”

“ได้สิ ตามสบาย” เอ่ยพลางปรายตามองหนุ่มน้อยหน้ามนซึ่งหมุ่นกายกลับไปหยิบหมวกกုပ်ขึ้นมาสวมใส่ ปรากฏว่าขนาดของมันใหญ่เสียจนปกปิด

ใบหน้าจนเหลือเพียงริมฝีปากและคางมนที่พ้นตัวหมวกออกมา ถึงกระนั้น
เจ้าตัวก็ยังคงมีรอยยิ้มบางๆ ประดับอยู่บนใบหน้าอยู่ดี

“ข้านับถือเจ้าจริงๆ ที่ทนใช้ชื่อนั้นมาจนถึงทุกวันนี้ได้” อิงซานรำพึงออก
มาเบาๆ ส่งผลให้หนังเทียมหันใบหน้าที่ถูกปิดไปเกินครึ่งมามองเขา เอ่ยถาม
เสียงสูงเพราะได้ยินไม่ถนัด

“เมื่อครู่ท่านพูดว่าอะไรนะ”

“ไม่มีอะไร ข้าแค่พูดกับตัวเท่านั้น” เห็นแก่รอยยิ้มสดใสของอีกฝ่าย
ชายวัยสามสิบจึงลืมนึกความคิดที่จะพูดถึงชื่อหรือถามความเป็นมาของเขา
เป็นเพราะเกรงว่าสาเหตุที่ชื่อของนางมิได้ตั้งโดยบุพการี จะทำให้รอยยิ้มบน
ใบหน้าที่มีเค้าความหวานอยู่หลายส่วนจางหายไปนั่นเอง...

เสียงฝีเท้าของวัวแกะสองตัวและล้อรถไม้ดังคลอกกันไปเรื่อยๆ ทั้งสอง
คนนั่งเงียบไม่พูดไม่จา ถนนที่ทอดยาวออกไปมีผืนป่าโปร่งอยู่เต็มสองข้างทาง
ทว่าผู้ที่สัญจรบนเส้นทางนี้ก็กลับมีเพียงวัวเทียมเกวียนเพียงเล่มเดียวเท่านั้น